

ΠΕΝΗΝΤΑ ΠΙΟ
ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ ΑΠΟΧΡΩΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΓΚΡΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

115η ΧΙΛΙΑΔΑ

ΤΩΡΑ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΤΑΙΝΙΑ

E L JAMES

 ΕΚΛΙΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

[Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ]

ΞΑΝΑΡΘΕ. Η ΜΑΝΟΥΛΑ κοιμάται ή είναι και πάλι άρρωστη.

Κρύβομαι και γίνομαι ένα κουβαράκι κάτω από το τραπέζι της κουζίνας. Ανάμεσα από τα δάχτυλά μου βλέπω τη μανούλα. Κοιμάται στον καναπέ. Το χέρι της ακουμπάει επάνω στο γλιτσιασμένο πράσινο χαλάκι, κι αυτός φοράει τις μεγάλες μπότες του με τη γυαλιστερή αγκράφα και στέκεται πάνω από τη μανούλα ουρλιάζοντας.

Χτυπάει τη μανούλα με μια ζώνη. *Σήκω. Σήκω! Τα έχεις σκατώσει, τσούλα. Τα έχεις σκατώσει, τσούλα. Τα έχεις σκατώσει, τσούλα. Τα έχεις σκατώσει, τσούλα. Τα έχεις σκατώσει, τσούλα. Τα έχεις σκατώσει, τσούλα. Τα έχεις σκατώσει, τσούλα!*

Η μανούλα βγάζει έναν ήχο σαν αναφιλητό. *Σταμάτα. Σταμάτα, σε παρακαλώ...* Η μανούλα δε στριγκλίζει. Η μανούλα γίνεται ένα κουβαράκι.

Έχω τα δάχτυλα στα αυτιά μου και κλείνω τα μάτια. Ο θόρυβος σταματάει.

Γυρίζει, και βλέπω τις μπότες του καθώς μπαίνει με βαρύ βήμα στην κουζίνα. Κρατάει ακόμα τη ζώνη. Ψάχνει να με βρει.

Σκύβει και χαμογελάει. Μυρίζει άσχημα. Τσιγάρα και πιωτό. *Εδώ είσαι, σκατόπαιδο...*

Ένα ανατριχιαστικό ουρλιαχτό τον ξυπνάει. *Χριστέ μου!* Είναι μούσκεμα στον ιδρώτα, και η καρδιά του σφυροκοπάει. *Τι στον διάολο; Ανακάθεται απότομα στο κρεβάτι και πιάνει το κεφάλι στα χέρια του. Γαμώτο... Ξαναγύρισαν. Ο θόρυβος ήμουν εγώ.* Παίρνει μια βαθιά, σταθεροποιητική ανάσα, προσπαθώντας να διώξει από το μυαλό και από τα ρουθούνια του τη μυρωδιά του φτηνού μπέριμπον και της τσιγαρίλας.

ΕΠΕΖΗΣΑ ΕΠΕΙΤΑ από την Τρίτη Μετά Κρίστιαν Ημέρα, που είναι και η πρώτη μου μέρα στη δουλειά. Ήταν ένας καλοδεχούμενος περισπασμός. Η ώρα κύλησε γρήγορα, μέσα σε μια παραζάλη νέων προσώπων, δουλειάς που έπρεπε να κάνω και του κυρίου Τζακ Χάυντ. Ο κύριος Τζακ Χάυντ... Μου χαμογελάει, και τα γαλάζια μάτια του σπιθίζουν καθώς σκύβει πάνω από το γραφείο μου.

«Θαυμάσια δουλειά, Άνα. Νομίζω πως θα γίνουμε σπουδαία ομάδα!»

Με κάποιον τρόπο, καταφέρνω να στραβώσω τα χείλη προς τα επάνω, σε κάτι που μοιάζει με χαμόγελο. «Λέω να φύγω, αν δεν έχεις αντίρρηση...» μουρμουρίζω.

«Φυσικά. Είναι πεντέμισι. Θα σε δω αύριο».

«Καλό βράδυ, Τζακ».

«Καλό βράδυ, Άνα».

Μαζεύω την τσάντα, φοράω το σακάκι μου και κατευθύνομαι προς την πόρτα. Βγαίνοντας στον απογευματινό αέρα του Σιάτλ, παίρνω βαθιά ανάσα. Δεν καταφέρνει ούτε στο ελάχιστο να γεμίσει το κενό στο στήθος μου, ένα κενό που είναι παρόν από το Σάββατο το πρωί, ένα οδυνηρό τίποτα που μου θυμίζει αυτό που έχασα. Προχωράω με το κεφάλι σκυφτό προς τη στάση του λεωφο-

ρείου κοιτάζοντας τα πόδια μου, προσπαθώντας να συνηθίσω στην ιδέα πως έχω μείνει χωρίς την αγαπημένη μου Γουάντα, τον παλιό μου Σκαραβαίο... Ή το Audi.

Κλείνω αμέσως την πόρτα σ' αυτήν τη σκέψη. Όχι. Μην τον σκέφτεσαι. Φυσικά έχω τη δυνατότητα να αγοράσω αυτοκίνητο – ένα ωραίο καινούριο αυτοκίνητο. Υποψιάζομαι πως φάνηκε υπερβολικά γενναϊόδωρος στην πληρωμή του, και η σκέψη αφήνει μια πικρή γεύση στο στόμα μου. Τη διώχνω όμως, προσπαθώντας να κρατήσω το μυαλό μου όσο πιο μουδιασμένο και άδειο γίνεται. Δεν μπορώ να τον σκέφτομαι. Δε θέλω να βάλω πάλι τα κλάματα – τουλάχιστον όχι στον δρόμο.

Το διαμέρισμα είναι άδειο. Μου λείπει η Κέιτ και τη φαντάζομαι ξαπλωμένη σε μια παραλία στα Μπαρμπάντος να πίνει ένα δροσερό κοκτέιλ. Ανοίγω την επίπεδη τηλεόραση για να δημιουργηθεί κάποιος θόρυβος που να γεμίζει το κενό και να μου δίνει κάποια αίσθηση παρέας, αλλά δεν ακούω ούτε και παρακολουθώ. Κάθομαι και κοιτάζω ανέκφραστα τον τούβλινο τοίχο. Είμαι σαν παράλυτη. Δεν αισθάνομαι τίποτα πέρα από πόνο. Πόσο καιρό πρέπει να το αντέξω αυτό;

Το κουδούνι της πόρτας με βγάζει απότομα από το μαρτύριό μου, και η καρδιά μου χτυπάει άρρυθμα. Ποιος μπορεί να είναι; Πιέζω το κουμπί του θυροτηλεφώνου.

«Παράδοση για τη δεσποινίδα Στιλ...» απαντάει μια βαριεστημένη ασώματη φωνή, και με κυριεύει απογοήτευση.

Κατεβαίνω νωθρά κάτω και βρίσκω έναν νεαρό που μασάει θορυβωδώς τσίχλα. Κρατάει ένα μεγάλο χαρτόνιο κουτί και είναι ακουμπισμένος στην εξώπορτα. Υπογράφω για το πακέτο και το παίρνω επάνω. Το κουτί είναι τεράστιο και απρόσμενα ελαφρύ. Περιέχει δύο

ντουζίνες λευκά τριαντάφυλλα με μακριά κοτσάνια και μια κάρτα.

Ευχαριτήρια για την πρώτη σου μέρα στη δουλειά.

Ελπίζω να πήγε καλά.

Και ευχαριστώ για το ανεμότερο. Ήταν ποδή ευγενικό.

Βρίσκεται σε περίοπτη θέση επάνω στο γραφείο μου.

Κρίστιαν

Κοιτάζω την τυπωμένη κάρτα, και το κενό στο στήθος μου μεγαλώνει. Χωρίς αμφιβολία, αυτό το έστειλε η βοήθός του. Ο Κρίστιαν μάλλον δεν ανακατέυτηκε καθόλου. Η σκέψη είναι πολύ οδυνηρή. Περιεργάζομαι τα τριαντάφυλλα. Είναι όμορφα, και δε μου κάνει καρδιά να τα πετάξω στα σκουπίδια. Κατευθύνομαι φιλότιμα προς την κουζίνα, για να βρω βάζο.

ΚΙ ΕΤΣΙ, ΑΝΑΠΤΥΣΣΕΤΑΙ μια ρουτίνα: ξύπνημα, δουλειά, κλάμα, ύπνος. Εντάξει, προσπάθεια να με πάρει ο ύπνος. Δεν μπορώ να του ξεφύγω ούτε στα όνειρά μου. Φλογερά γκριζα μάτια, το ύφος του, που δείχνει χαμένο, τα γυαλιστερά, λαμπερά μαλλιά του, όλα με στοιχειώνουν. Και η μουσική... Τόσο πολλή μουσική – δεν αντέχω να ακούω καμία μουσική. Προσέχω να την αποφεύγω πάση θυσία. Ακόμα και τα τραγουδάκια των διαφημίσεων μου προκαλούν ρίγος.

Δεν έχω μιλήσει με κανέναν. Ούτε καν με τη μητέρα μου ή τον Ρέυ. Δε διαθέτω την ικανότητα για κουβεντούλα αυτήν τη στιγμή. Όχι, δε θέλω κουβέντες. Έχω μετατραπεί σε κάτι σαν απομονωμένο κράτος. Μια κατεστραμμένη, ρημαγμένη από τον πόλεμο χώρα, όπου τίποτα δε φυτρώνει και οι ορίζοντες είναι σκοτεινοί. Ναι,

αυτό είμαι. Στη δουλειά μπορώ να συνεργάζομαι απρόσ-
σωπα, αλλά μόνο αυτό. Αν μιλήσω στη μαμά, το ξέρω
πως θα σπάσω κι άλλο – και δε μου έχει μείνει τίποτα
που να σπάει.

ΔΥΣΚΟΛΕΥΟΜΑΙ ΝΑ ΦΑΩ. Την Τετάρτη, την ώρα του μεση-
μεριανού διαλείμματος, καταφέρνω τελικά να φάω ένα
κεσεδάκι γιαούρτι, και είναι το πρώτο πράγμα που τρώω
από την Παρασκευή. Επιβιώνω χάρη σε μια νεοαποκτη-
θείσα ανοχή απέναντι στους λάτε και στη διαιτητική κόκα
κόλα. Η καφεΐνη είναι αυτή που μου δίνει την απαραί-
τητη ενέργεια. Μόνο που μου προκαλεί και άγχος.

Ο Τζακ έχει αρχίσει να με γυροφέρνει εκνευρίζοντάς
με, κάνοντας προσωπικές ερωτήσεις. Μα τι θέλει; Είμαι
ευγενική, αλλά πρέπει να τον κρατήσω σε απόσταση.

Κάθομαι και αρχίζω να ανασκαλεύω ένα πάκο με
γράμματα που απευθύνονται σ' αυτόν, ευχαριστημένη
από τη δυνατότητα που μου δίνει η χαμαλοδουλειά να
ξεφεύγω κάπως. Το ηλεκτρονικό μου ταχυδρομείο κάνει
μπιπ, κι ελέγχω στα γρήγορα να δω από ποιον είναι το
μήνυμα.

Γαμώτο. Ένα μήνυμα από τον Κρίστιαν. *Οχι, όχι... Όχι
εδώ. Όχι στη δουλειά.*

Από: Κρίστιαν Γκρέυ

Θέμα: Αύριο

Ημερομηνία: 8 Ιουνίου 2011, 14:05

Προς: Αναστάζια Στιλ

Αγαπητή Αναστάζια,

Με συγχωρείς γι' αυτή την ενοχλητική εισβολή στη δουλειά
σου. Ελπίζω να πηγαίνει καλά. Πήρες τα λουλούδια μου;

Βλέπω πως αύριο είναι τα εγκαίνια της έκθεσης του φίλου σου και είμαι σίγουρος πως δεν πρόλαβες να αγοράσεις αυτοκίνητο. Η απόσταση είναι μεγάλη. Θα χαιρόμουν πολύ να σε πάω – αν θέλεις.

Ενημέρωσέ με.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Τα μάτια μου πλημμυρίζουν δάκρυα. Εγκαταλείπω βιαστικά το γραφείο μου και ορμάω στο μπάνιο, για να ξεφύγω σε μια από τις τουαλέτες. Η έκθεση του Χοσέ. Την είχα ξεχάσει τελείως και του έχω υποσχεθεί πως θα πάω. Σκατά. Ο Κρίστιαν έχει δίκιο. Πώς θα πάω;

Πιάνω το μέτωπό μου. Γιατί δεν τηλεφώνησε ο Χοσέ; Τώρα που το σκέφτομαι – γιατί δεν τηλεφώνησε κανείς; Ήμουν τόσο αφηρημένη, που δεν πρόσεξα πως το κινητό μου έχει μείνει σιωπηλό.

Σκατά! Είμαι εντελώς ηλίθια! Το έχω ακόμα ρυθμισμένο να προωθεί τις κλήσεις στο BlackBerry. Να πάρει και να σηκώσει. Τις κλήσεις μου τις παίρνει ο Κρίστιαν – εκτός αν πέταξε απλώς το BlackBerry. Πού βρήκε την ηλεκτρονική μου διεύθυνση;

Ξέρει τι νούμερο παπούτσι φοράω; μια ηλεκτρονική διεύθυνση δεν πρόκειται να τον δυσκολέψει.

Μπορώ να τον ξαναδώ; Θα μπορούσα να το αντέξω; Θέλω να τον δω; Κλείνω τα μάτια και γέρνω πίσω το κεφάλι, νιώθοντας τη θλίψη και τη νοσταλγία να με κυριεύουν. Φυσικά και θέλω.

Ίσως – ίσως μπορέσω να του πω ότι άλλαξα γνώμη... Όχι, όχι, όχι. Δεν μπορώ να είμαι με κάποιον που αντλεί ευχαρίστηση κάνοντας με να πονάω, κάποιον που δεν μπορεί να με αγαπήσει.

Βασανιστικές αναμνήσεις περνούν σαν αστραπή από το μυαλό μου – η ανεμοπορία, οι δυο μας να κρατιόμαστε χέρι χέρι, να φιλιόμαστε, η μπανιέρα, η καλοσύνη του, το χιούμορ και το σκοτεινό, μελαγχολικό, σέξι βλέμμα του. Μου λείπει. Πέρασαν πέντε μέρες, πέντε μέρες οδύνης που μου φάνηκαν αιωνιότητα. Το βράδυ κλαίω ώσπου να με πάρει ο ύπνος κι εύχομαι να μην τον είχα εγκαταλείψει, να μπορούσε να είναι διαφορετικός, να ήμαστε μαζί. Πόσο θα κρατήσει αυτό το φρικτό, συντριπτικό συναίσθημα; Βρίσκομαι στο καθαρτήριο.

Τυλίγω τα χέρια γύρω από το σώμα μου, αγκαλιάζοντας σφιχτά τον εαυτό μου, μαζεύοντας τα κομμάτια μου. Μου λείπει. Πραγματικά μου λείπει... Τον αγαπάω. Απλό.

Αναστάζια Στιλ, είσαι στη δουλειά! Πρέπει να φανώ δυνατή, αλλά θέλω να πάω στην έκθεση του Χοσέ, και βαθιά μέσα μου η μαζοχίστρια θέλει να δει τον Κρίστιαν. Παίρνω βαθιά ανάσα και επιστρέφω στο γραφείο μου.

Από: Αναστάζια Στιλ

Θέμα: Αύριο

Ημερομηνία: 8 Ιουνίου 2011, 14:25

Προς: Κρίστιαν Γκρέυ

Γεια σου, Κρίστιαν.

Ευχαριστώ για τα λουλούδια· είναι όμορφα.

Ναι, θα το εκτιμούσα αν με πήγαινες.

Ευχαριστώ.

Αναστάζια Στιλ

Βοηθός του Τζακ Χάυντ, επιμελήτρια, ΑΕΣ

Ελέγχω το τηλέφωνό μου και βλέπω πως είναι ακόμα ρυθμισμένο να προωθεί τις κλήσεις στο BlackBerry. Ο

Τζακ είναι σε σύσκεψη, οπότε παίρνω στα γρήγορα τον Χοσέ.

«Γεια σου, Χοσέ. Η Άνα είμαι».

«Γεια σου, ξένη...» Ο τόνος του είναι τόσο ζεστός και ευχάριστος, που σχεδόν φτάνει για να με σπρώξει και πάλι στον γκρεμό.

«Δεν μπορώ να μιλήσω πολύ. Τι ώρα πρέπει να είμαι εκεί αύριο για την έκθεσή σου;»

«Σκοπεύεις να έρθεις;» Ακούγεται ενθουσιασμένος.

«Ναι, φυσικά». Φαντάζομαι το ύφος του και χαμογελάω με το πρώτο μου πραγματικό χαμόγελο εδώ και πέντε μέρες.

«Εφτάμισι».

«Θα σε δω αύριο. Γεια σου, Χοσέ».

«Γεια σου, Άνα».

Από: Κρίστιαν Γκρέυ

Θέμα: Αύριο

Ημερομηνία: 8 Ιουνίου 2011, 14:27

Προς: Αναστάζια Στιλ

Αγαπητή Αναστάζια,

Τι ώρα να περάσω να σε πάρω;

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Από: Αναστάζια Στιλ

Θέμα: Αύριο

Ημερομηνία: 8 Ιουνίου 2011, 14:32

Προς: Κρίστιαν Γκρέυ

Η έκθεση του Χοσέ αρχίζει στις 7:30. Τι ώρα προτείνεις;

Αναστάζια Στιλ

Βοηθός του Τζακ Χάουντ, επιμελήτρια, ΑΕΣ

Από: Κρίστιαν Γκρέυ

Θέμα: Αύριο

Ημερομηνία: 8 Ιουνίου 2011, 14:34

Προς: Αναστάζια Στιλ

Αγαπητή Αναστάζια,

Το Πόρτλαντ είναι κάπως μακριά. Θα περάσω να σε πάρω στις 5:45.

Ανυπομονώ να σε δω.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Από: Αναστάζια Στιλ

Θέμα: Αύριο

Ημερομηνία: 8 Ιουνίου 2011, 14:38

Προς: Κρίστιαν Γκρέυ

Θα σε δω αύριο.

Αναστάζια Στιλ

Βοηθός του Τζακ Χάουντ, επιμελήτρια, ΑΕΣ

Ποπό... Θα δω τον Κρίστιαν. Πρώτη φορά έπειτα από πέντε μέρες η διάθεσή μου φτιάχνει κάπως και επιτρέπω στον εαυτό μου να αναρωτηθεί πώς να τα πηγαίνει κι εκείνος.

Του έλειψα άραγε; Μάλλον όχι όπως έλειψε σε μένα. Βρήκε καινούρια υποτακτική; Η σκέψη είναι τόσο οδυνηρή, που τη διώχνω αμέσως. Κοιτάζω τον σωρό με τα γράμματα που πρέπει να βάλω σε τάξη για τον Τζακ και

αρχίζω να ασχολούμαι με αυτόν, προσπαθώντας ακόμα μία φορά να διώξω τον Κρίστιαν από το μυαλό μου.

Το βράδυ στο κρεβάτι στριφογυρίζω ατέλειωτα. Προσπαθώ να κοιμηθώ, και είναι η πρώτη φορά εδώ και μέρες που δεν έκλαψα ώσπου να με πάρει ο ύπνος.

Με τα μάτια του μυαλού μου βλέπω το πρόσωπο του Κρίστιαν την τελευταία φορά που τον αντίκρισα καθώς έφευγα. Η βασανισμένη έκφρασή του με στοιχειώνει. Θυμάμαι ότι δεν ήθελε να φύγω, πράγμα παράξενο. Για ποιον λόγο να μείνω αφού τα πράγματα είχαν φτάσει σε αδιέξοδο; Καθένας μας προσπαθούσε να αποφύγει το δικό του πρόβλημα – τον φόβο μου για την τιμωρία, τον φόβο του για... Για ποιο πράγμα; Την αγάπη;

Γυρίζω στο πλάι και αγκαλιάζω το μαξιλάρι μου γεμάτη απέραντη θλίψη. Πιστεύει πως δεν του αξίζει να αγαπηθεί. Γιατί αισθάνεται έτσι; Έχει να κάνει με τον τρόπο με τον οποίο μεγάλωσε; Τη βιολογική του μητέρα, την κοκαϊνομανή πόρνη; Οι σχέψεις μου με κατατρώχουν έως τις πρώτες πρωινές ώρες, οπότε και παραδίδομαι τελικά σ' έναν άστατο, εξαντλητικό ύπνο.

Η ΜΕΡΑ ΣΕΡΝΕΤΑΙ, και ο Τζακ είναι ασυνήθιστα περιποιητικός. Υποφιάζομαι πως αυτό οφείλεται στο δαμασκηνί φόρεμα της Κέιτ και στις μαύρες ψηλοτάκουνες μπότες που έκλεψα από την ντουλάπα της, όμως δεν το σκέφτομαι και πολύ. Αποφασίζω να πάω να ψωνίσω μερικά ρούχα με τον πρώτο μου μισθό. Το φόρεμα μου είναι πιο φαρδύ απ' όσο ήταν πριν, αλλά προσποιούμαι πως δεν το προσέχω.

Τελικά πάει πεντέμισι, και μαζεύω το σακάκι και την τσάντα μου, προσπαθώντας να ηρεμήσω τα νεύρα μου. Θα τον δω!

«Έχεις ραντεβού απόψε;» ρωτάει ο Τζακ περνώντας μπροστά από το γραφείο μου καθώς φεύγει.

«Ναι. Όχι. Όχι ακριβώς...»

Ανασηκώνει το φρύδι του. Το ενδιαφέρον του ολοφάνερα έχει κεντριστεί. «Το αγόρι σου;»

Κοκκινίζω. «Όχι, απλός φίλος... Πρώην αγόρι».

«Ίσως αύριο θα ήθελες να έρθεις για ένα ποτό μετά τη δουλειά. Η πρώτη σου εβδομάδα ήταν υποδειγματική, Άνα. Πρέπει να το γιορτάσουμε!» Χαμογελάει, κι ένα άγνωστο, ανησυχαστικό συναίσθημα περνάει φευγαλέα από το πρόσωπό του, κάνοντάς με να νιώσω άβολα.

Βάζει τα χέρια του στις τσέπες και προχωράει νωχελικά προς τη δίφυλλη πόρτα. Κατσουφιάζω πίσω του καθώς εκείνος απομακρύνεται. Ποτό με το αφεντικό; Είναι καλή ιδέα;

Κουνάω το κεφάλι. Πρέπει πρώτα να επιβιώσω από μια βραδιά με τον Κρίστιαν Γκρέυ. Πώς θα τα καταφέρω; Τρέχω στο μπάνιο για να κάνω διορθώσεις της τελευταίας στιγμής.

Στον μεγάλο επιτοίχιο καθρέφτη ρίχνω μια παρατεταμένη, εξεταστική ματιά στο πρόσωπό μου. Είμαι ο συνηθισμένος μου χλωμός εαυτός κι έχω σκούρους κύκλους γύρω από τα πολύ μεγάλα μάτια μου. Φαίνομαι αποστεωμένη, στοιχειωμένη. Μακάρι να ήξερα να χρησιμοποιώ μακιγιάζ. Βάζω λίγη μάσκαρα και αϊλάινερ και τσιμπάω τα μάγουλά μου, ελπίζοντας να πάρουν λίγο χρώμα. Φτιάχνω τα μαλλιά μου έτσι που να κρέμονται όμορφα στην πλάτη μου και παίρνω βαθιά ανάσα. Δεν μπορώ να κάνω τίποτε άλλο.

Διασχίζω τον προθάλαμο νευρικά, χαμογελώντας και κουνώντας το χέρι στην Κλαιρ στη ρεσεψιόν. Νομίζω πως θα μπορούσαμε να γίνουμε φίλες εμείς οι δύο. Κατευθύ-

νομαι προς την πόρτα, όπου ο Τζακ μιλάει με την Ελίζα-μπεθ. Χαμογελώντας πλατιά, σπεύδει προς το μέρος μου για να μου ανοίξει.

«Μετά από σένα, Άνα...» μουρμουρίζει.

«Ευχαριστώ...» λέω και χαμογελάω αμήχανα.

Έξω στο πεζοδρόμιο περιμένει ο Τέυλορ. Ανοίγει την πίσω πόρτα του αυτοκινήτου. Κοιτάζω διστακτικά τον Τζακ, που με έχει ακολουθήσει έξω. Κοιτάζει θορυβημένος το Audi SUV.

Γυρίζω και μπαίνω στο πίσω κάθισμα, και να τος εκεί –ο Κρίστιαν Γκρέυ–, φορώντας το γκριζο κοστούμι του, χωρίς γραβάτα, με λευκό λινό πουκάμισο ανοιχτό στον γιακά. Τα γκριζα του μάτια λάμπουν.

Το στόμα μου ξεραίνεται. Είναι υπέροχος, με τη διαφορά ότι με αγριοκοιτάζει. *Γιατί;*

«Πότε έφαγες τελευταία φορά;» πετάει την ώρα που ο Τέυλορ κλείνει πίσω μου την πόρτα.

Ανάθεμα! «Γεια σου, Κρίστιαν... Ναι, κι εγώ χαίρομαι που σε βλέπω».

«Δε θέλω εξυπνάδες τώρα. Απάντησέ μου!» Τα μάτια του πετούν φλόγες.

Γαμώτο. «Εμμ... Έφαγα ένα γιαούρτι την ώρα του φαγητού. Α, και μια μπανάνα».

«Πότε ήταν η τελευταία φορά που έφαγες κανονικό γεύμα;» ρωτάει ψυχρά.

Ο Τέυλορ μπαίνει στη θέση του οδηγού, βάζει μπρος και ξεκινάει.

Σηκώνω τα μάτια, και ο Τζακ μού κουνάει το χέρι, αν και δεν ξέρω πώς μπορεί να με βλέπει μέσα από το φιμέ τζάμι. Ανταποδίδω τον χαιρετισμό.

«Ποιος είναι αυτός;» ρωτάει ο Κρίστιαν.

«Το αφεντικό μου». Ρίχνω μια κλεφτή ματιά στον

όμορφο άντρα δίπλα μου, και το στόμα του είναι σφιγμένο σε μια βλοσυρή γραμμή.

«Λοιπόν; Το τελευταίο σου γεύμα;»

«Κρίστιαν, πραγματικά δε σ' αφορά αυτό...» μουρμουρίζω, νιώθοντας ιδιαίτερα γενναία.

«Ό,τι κάνεις μ' αφορά. Πες μου!»

Όχι, δε σε αφορά. Αναστενάζω εκνευρισμένη, υψώνοντας καρτερικά το βλέμμα μου στον ουρανό, και ο Κρίστιαν στενεύει τα μάτια. Πρώτη φορά εδώ και μέρες θέλω να γελάσω. Καταβάλλω μεγάλη προσπάθεια να πνίξω το χάχανο που απειλεί να ξεχυθεί από μέσα μου. Προσπαθώ να μείνω σοβαρή, και το πρόσωπο του Κρίστιαν μαλακώνει, ενώ ένα ίχνος χαμόγελου ζωγραφίζεται στα όμορφα σμιλεμένα χείλη του.

«Λοιπόν;» ρωτάει, πιο μαλακά τώρα.

«Ζυμαρικά αλλά βόνγκολε, την προηγούμενη Παρασκευή...» ψιθυρίζω.

Κλείνει τα μάτια του, καθώς οργή, ίσως και θλίψη, σκοτεινιάζουν το πρόσωπό του. «Μάλιστα» λέει με ανέκφραστο ύφος. «Δείχνεις σαν να έχεις χάσει τουλάχιστον δύο κιλά, μπορεί και παραπάνω από τότε. Σε παρακαλώ, τρώγε. Αναστάζια!» με αποπαίρνει.

Κατεβάζω το βλέμμα στα δάχτυλά μου, που τα έχω μπλέξει στα πόδια μου. Γιατί με κάνει πάντα να νιώθω σαν άτακτο παιδάκι;

Ανακάθεται και στρέφεται προς το μέρος μου. «Πώς είσαι;» ρωτάει, και η φωνή του είναι ακόμα μαλακή.

Λοιπόν, για να είμαι ειλικρινής, είμαι σκατά... Ξεροκαταπίνω. «Αν σου έλεγα πως είμαι καλά, θα ήταν ψέμα...»

Παίρνει απότομη ανάσα. «Κι εγώ το ίδιο...» φελλίζει και απλώνει το χέρι του να πιάσει το δικό μου. «Μου λείπεις...» προσθέτει.

Οχι, όχι... Δέρμα επάνω στο δέρμα.

«Κρίστιαν, δεν...»

«Άνα, σε παρακαλώ... Πρέπει να μιλήσουμε».

Θα κλάψω. Όχι. «Κρίστιαν, σε παρακαλώ... Έχω κλάψει τόσο πολύ...» φιθυρίζω, προσπαθώντας να κρατήσω υπό έλεγχο τα συναισθήματά μου.

«Ω μωρό μου, όχι...» Με τραβάει από το χέρι, και προτού το καταλάβω, βρίσκομαι στην αγκαλιά του. Έχει τα μπράτσα του τυλιγμένα γύρω μου, και η μύτη του χώνεται στα μαλλιά μου. «Μου έλειψες τόσο πολύ, Αναστάζια...» λέει μουρμουριστά.

Θέλω να ξεφύγω από τα χέρια του, να κρατήσω κάποια απόσταση, αλλά τα μπράτσα του είναι τυλιγμένα γύρω μου. Με πιέζει επάνω στο στήθος του. Λιώνω. Ω, εδώ θέλω να είμαι.

Ακουμπάω το κεφάλι επάνω του, κι εκείνος φιλάει επανειλημμένα τα μαλλιά μου. Αυτό είναι το σπίτι μου. Μυρίζει λινό, μαλακτικό ρούχων, αφρόλουτρο και την αγαπημένη μου μυρωδιά – Κρίστιαν. Προς στιγμήν επιτρέπω στον εαυτό μου να αυταπατάται πως όλα θα πάνε καλά, κι αυτό ηρεμεί τη ρημαγμένη μου ψυχή.

Έπειτα από λίγα λεπτά ο Τέυλορ σταματάει δίπλα στο πεζοδρόμιο, παρόλο που είμαστε ακόμα μέσα στην πόλη.

«Έλα». Ο Κρίστιαν με σηκώνει από την αγκαλιά του. «Φτάσαμε».

Τι;

«Ελικοδρόμιο – στην κορυφή αυτού του κτιρίου...» Ο Κρίστιαν ρίχνει μια ματιά προς την κατεύθυνση του κτιρίου εν είδει εξήγησης.

Φυσικά. Το Τσάρλι Τάνγκο. Ο Τέυλορ ανοίγει την πόρτα, και βγαίνω έξω. Μου χαρίζει ένα ζεστό, καλοσου-

νάτο χαμόγελο, που με κάνει να νιώσω ασφαλής. Του το ανταποδίδω.

«Πρέπει να σου επιστρέψω το μαντίλι σου».

«Κρατήστε το, δεσποινίς Στιλ, με τις καλύτερες ευχές μου».

Κοκκινίζω. Ο Κρίστιαν κάνει τον γύρο του αυτοκινήτου και με πιάνει από το χέρι. Ρίχνει ένα ερωτηματικό βλέμμα στον Τέυλορ, που τον κοιτάζει ανέκφραστα, χωρίς να προδίδει τίποτα.

«Εννιά;» του λέει ο Κρίστιαν.

«Μάλιστα, κύριε».

Ο Κρίστιαν γνέφει και ύστερα στρέφεται και με οδηγεί μέσα από τη δίφυλλη πόρτα στον μεγαλόπρεπο προθάλαμο. Απολαμβάνω την αίσθηση του χεριού του και των μακριών επιδέξιων δαχτύλων του, που είναι τυλιγμένα γύρω από τα δικά μου. Το οικείο τράβηγμα είναι εκεί – ελκύομαι όπως ο Ίκαρος από τον ήλιο του. Έχω καεί ήδη. Να με όμως και πάλι εδώ.

Φτάνουμε στο ασανσέρ, και πιέζει το κουμπί της κλήσης. Τον κρυφοκοιτάζω, και στα χείλη του παιχνιδίζει το αινιγματικό μισοχαμόγελό του. Οι πόρτες ανοίγουν, κι εκείνος αφήνει το χέρι μου, οδηγώντας με μέσα.

Οι πόρτες κλείνουν, και διακινδυνεύω να του ρίξω μια δεύτερη κλεφτή ματιά. Με κοιτάζει, και είναι εκεί, στον αέρα ανάμεσά μας, εκείνος ο ηλεκτρισμός. Είναι χειροπιαστός. Μπορώ σχεδόν να τον γευτώ. Σπινθηρίζει ανάμεσά μας, σπρώχνοντας τον έναν κοντά στον άλλο.

«Ποπό...» λέω με κομμένη την ανάσα, απολαμβάνοντας την ένταση αυτής της ενστικτώδους, πρωτόγονης έλξης.

«Το νιώθω κι εγώ...» αποκρίνεται, και τα μάτια του είναι συννεφιασμένα και γεμάτα ένταση.

Ο πόθος συγκεντρώνεται σκοτεινός και θανατηφόρος

στους βουβώνες μου. Με αρπάζει από το χέρι και χαϊδεύει με τον αντίχειρά του τις αρθρώσεις μου. Όλοι μου οι μύες σφίγγονται υπέροχα μέσα μου.

Πώς μπορεί να μου το κάνει ακόμη αυτό;

«Σε παρακαλώ, μη δαγκώνεις το χείλος σου, Αναστάζια...» ψιθυρίζει.

Σηκώνω το βλέμμα επάνω του, αφήνοντας το χείλος μου. Τον θέλω. Εδώ, τώρα, στο ασανσέρ. Πώς να μην τον θέλω;

«Ξέρεις τι μου κάνει...» μουρμουρίζει.

Ω, τον επηρεάζω ακόμα. Η εσωτερική μου θεά αναδύεται μετά το πενήτημερο κατσούφιασμά της.

Οι πόρτες ανοίγουν απότομα, διαλύοντας τα μάγια, και βρισκόμαστε στην ταράτσα. Φυσάει, και παρά το μαύρο σακάκι μου κρυώνω. Ο Κρίστιαν βάζει το μπράτσο γύρω μου τραβώντας με δίπλα του και προχωράμε βιαστικά προς το Τσάρλι Τάνγκο, που περιμένει στη μέση του ελικοδρόμιου, με τις λεπίδες του να γυρίζουν αργά.

Ένας ψηλός ξανθός άντρας με τετράγωνο πιγούνι, ντυμένος με σκούρο κοστούμι, πηδάει έξω, και σκύβοντας χαμηλά, τρέχει προς το μέρος μας. Σφίγγει το χέρι του Κρίστιαν και φωνάζει πάνω από τον θόρυβο των στροφείων.

«Έτοιμο να φύγει, κύριε. Όλο δικό σας!»

«Έγιναν όλοι οι έλεγχοι;»

«Μάλιστα, κύριε!»

«Θα το παραλάβεις γύρω στις οχτώμισι;»

«Μάλιστα, κύριε!»

«Ο Τέυλορ σε περιμένει έξω.»

«Ευχαριστώ, κύριε Γκρέυ. Καλή πτήση μέχρι το Πόρτλαντ, κυρία μου!» λέει χαιρετώντας και μένα.

Χωρίς να με αφήσει, ο Κρίστιαν γνέφει, σκύβει και με οδηγεί στην πόρτα του ελικοπτέρου. Με βάζει μέσα και με δένει γερά με τους ιμάντες, σφίγγοντας δυνατά τα λουριά. Μου ρίχνει ένα πονηρό βλέμμα και μου χαρίζει το μυστικό του χαμόγελο.

«Αυτό θα σε κρατήσει στη θέση σου...» μουρμουρίζει. «Πρέπει να πω ότι μ' αρέσουν επάνω σου αυτά τα λουριά. Μην αγγίζεις τίποτα».

Γίνομαι κατακόκκινη, και περνάει τον δείκτη του πάνω από το μάγουλό μου προτού μου δώσει τα ακουστικά. Θα ήθελα να σε αγγίξω κι εγώ, αλλά δε με αφήνεις. Κατσουφιάζω. Άλλωστε έχει σφίξει τα λουριά τόσο πολύ, που δεν μπορώ να κουνηθώ.

Κάθεται στη θέση του και δένει τη ζώνη. Ύστερα αρχίζει να κάνει τους προκαταρκτικούς ελέγχους. Είναι τόσο ικανός. Πολύ γοητευτικό αυτό. Φοράει τα ακουστικά, ανεβάζει έναν διακόπτη, και τα στροφεία επιταχύνουν, ξεκουφαίνοντάς με.

Γυρίζει και με κοιτάζει. «Έτοιμη, μωρό μου;» Η φωνή του αντηχεί μέσα από τα ακουστικά.

«Ναι».

Χαμογελάει με το παιδιάστικο χαμόγελό του. Ποπό – έχω πολύ καιρό να το δω!

«Sea-Tac tower, this is Charlie Tango Golf – Golf Echo Hotel, cleared for takeoff to Portland via PDX. Please confirm, over».

Η ασώματη φωνή του ελεγκτή εναέριας κυκλοφορίας απαντάει, δίνοντας οδηγίες. «Roger, tower, Charlie Tango set, over and out».

Ο Κρίστιαν ανεβάζει δύο διακόπτες, πιάνει τον μοχλό, και το ελικόπτερο σηκώνεται αργά και ομαλά στον απογευματινό ουρανό.

Αφήνουμε κάτω το Σιάτλ και το στομάχι μου, και υπάρχουν τόσο πολλά πράγματα να δεις.

«Κυνηγήσαμε την αυγή, Αναστάζια, και τώρα το σούρουπο» λέει η φωνή του μέσα από τα ακουστικά.

Γυρίζω και τον κοιτάζω με ανοιχτό το στόμα. Τι σημαίνει αυτό; Πώς είναι δυνατόν να λέει τα πιο ρομαντικά πράγματα; Χαμογελάει, και δεν μπορώ να μην του χαμογελάσω κι εγώ συνεσταλμένα.

«Εκτός από τον απογευματινό ήλιο, αυτήν τη φορά έχουμε πιο πολλά να δούμε» συμπληρώνει.

Την προηγούμενη φορά που πετάξαμε στο Σιάτλ ήταν σκοτεινά. Σήμερα το απόγευμα όμως η θέα είναι εντυπωσιακή, υπέροχη. Βρισκόμαστε ψηλά, ανάμεσα στα ψηλότερα κτίρια, ανεβαίνοντας συνεχώς.

«Το Εσκάλα είναι εκεί πέρα». Δείχνει προς το κτίριο. «Η Boeing εκεί, και ίσα που φαίνεται η Διαστημική Βελόνα¹».

Τεντώνω τον λαιμό μου. «Δεν έχω πάει ποτέ».

«Θα σε πάω. Μπορούμε να πάμε εκεί για φαγητό».

«Κρίστιαν, έχουμε χωρίσει...»

«Το ξέρω. Και πάλι όμως μπορώ να σε πάω εκεί και να σε ταΐσω!» Με αγριοκοιτάζει.

Κουνάω το κεφάλι και αποφασίζω να μην του πάω κόντρα. «Είναι πολύ όμορφα εδώ πάνω. Ευχαριστώ».

«Εντυπωσιακό, ε;»

«Εντυπωσιακό που μπορείς να το κάνεις».

«Κολακεία από σας, δεσποινίς Στιλ; Μα είμαι άνθρωπος με πολλά ταλέντα...»

«Το γνωρίζω πολύ καλά, κύριε Γκρέυ».

Γυρίζει και μου χαρίζει ένα αγνό χαμόγελο, και πρώ-

---

¹ Space Needle: πύργος-ορόσημο του Σιάτλ. (Σ.τ.Ε.)

τη φορά έπειτα από πέντε μέρες χαλαρώνω λιγάκι. Ίσως δεν πάνε και τόσο χάλια τα πράγματα.

«Πώς είναι η καινούρια δουλειά;»

«Καλή, ευχαριστώ. Ενδιαφέρουσα».

«Πώς είναι το αφεντικό σου;»

«Μια χαρά είναι». Πώς να πω στον Κρίστιαν ότι ο Τζακ με κάνει να αισθάνομαι άβολα;

Ο Κρίστιαν μου ρίχνει μια ματιά. «Τι συμβαίνει;» με ρωτάει.

«Πέρα από το προφανές, τίποτα».

«Το προφανές;»

«Ω Κρίστιαν, μερικές φορές είσαι πραγματικά πολύ χοντροκέφαλος...»

«Χοντροκέφαλος; Εγώ; Δεν είμαι σίγουρος ότι εκτιμώ τον τόνο σας, δεσποινίς Στιλ».

«Μην τον εκτιμάς λοιπόν».

Τα χείλη του στραβώνουν σ' ένα αμυδρό χαμόγελο. «Μου έλειψαν οι εξυπνάδες σου, Αναστάζια...»

Μου κόβεται η ανάσα. Μου έλειψες ολόκληρος – όχι μόνο οι εξυπνάδες σου! θέλω να φωνάξω. Αλλά μένω σιωπηλή και κοιτάζω έξω από τον ανεμοθώρακα του Τσάρλι Τάνγκο, που είναι σαν γυάλα. Συνεχίζουμε την πορεία μας προς τον νότο, έχοντας το ηλιοβασίλεμα στα δεξιά μας. Ο ήλιος είναι χαμηλά στον ορίζοντα –μεγάλος, λαμπερός πορτοκαλής–, και είμαι και πάλι ο Ίκαρος, που πετάει υπερβολικά κοντά του.

ΤΟ ΣΟΥΡΟΥΠΟ ΜΑΣ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ από το Σιάτλ, και ο ουρανός είναι πλημμυρισμένος από ιριδίζοντα ρόδινα και γαλαζοπράσινα, χρώματα, μπλεγμένα αξεδιάλυτα μεταξύ τους, έτσι όπως μόνο η Μητέρα Φύση ξέρει να κάνει. Η βραδιά είναι διαυγής και δροσερή, και τα φώτα του Πόρ-

τλαντ λαμπυρίζουν και τρεμοπαίζουν, καλωσορίζοντάς μας καθώς ο Κρίστιαν κατεβάζει το Τσάρλι Τάνγκο στο ελικοδρόμιο. Βρισκόμαστε στην κορυφή του παράξενου καφέ τούβλινου κτιρίου στο Πόρτλαντ, απ' όπου φύγαμε πριν από τρεις εβδομάδες περίπου.

Ελάχιστος χρόνος. Κι όμως αισθάνομαι θαρρείς και γνωρίζω τον Κρίστιαν μια ζωή. Σβήνει τις μηχανές του ελικοπτέρου κατεβάζοντας διάφορους διακόπτες, έτσι που τα στροφέια σταματούν, και τελικά το μόνο που ακούω είναι η αναπνοή μου μέσα από τα ακουστικά. Χμμμ... Προς στιγμήν μού θυμίζει την εμπειρία με τον Τόμας Τάλλις. Ασπρίζω. Δε θέλω να πάει το μυαλό μου εκεί αυτήν τη στιγμή.

Ο Κρίστιαν ξεκουμπώνει τους ιμάντες του και σκύβει για να λύσει και τους δικούς μου. «Καλό ταξίδι, δεσποινίς Στιλ;» ρωτάει. Η φωνή του είναι ήπια, τα μάτια του λάμπουν.

«Ναι, ευχαριστώ, κύριε Γκρέυ» απαντάω ευγενικά.

«Λοιπόν, πάμε να δούμε τις φωτογραφίες του νεαρού». Μου απλώνει το χέρι και το πιάνω, κατεβαίνοντας από το Τσάρλι Τάνγκο.

Ένας γκριζομάλλης με γένια έρχεται να μας προϋπαντήσει χαμογελώντας πλατιά. Τον αναγνωρίζω. Είναι ο ίδιος όπως και την προηγούμενη φορά που ήμασταν εδώ.

«Τζο!» Ο Κρίστιαν χαμογελάει και αφήνει το χέρι μου για να ανταλλάξει θερμή χειραψία μαζί του. «Πρόσεχέ το μέχρι να έρθει ο Στέφαν. Θα εμφανιστεί γύρω στις οχτώ με εννιά».

«Εντάξει, κύριε Γκρέυ. Κυρία μου...» λέει γνέφοντάς μου. «Το αυτοκίνητό σας περιμένει κάτω, κύριε. Ω, και το ασανσέρ είναι χαλασμένο. Πρέπει να πάτε από τις σκάλες».

«Ευχαριστώ, Τζο».

Ο Κρίστιαν με πιάνει από το χέρι και κατευθυνόμαστε προς τη σκάλα κινδύνου.

«Ευτυχώς για σένα, είναι μόνο τρεις όροφοι. Με αυτά τα τακούνια...» μουρμουρίζει αποδοκιμαστικά.

Μη μου το λες.

«Δε σ' αρέσουν οι μπότες;»

«Μ' αρέσουν πάρα πολύ, Αναστάζια». Το βλέμμα του σκοτεινιάζει, και νομίζω πως ετοιμάζεται να πει και κάτι άλλο, αλλά σταματάει. «Έλα. Θα κατέβουμε σιγά σιγά. Δε θέλω να πέσεις και να σπάσεις τον σβέρκο σου...»

ΚΑΘΟΜΑΣΤΕ ΣΙΩΠΗΛΟΙ καθώς ο οδηγός μάς πηγαίνει προς την γκαλερί. Το άγχος μου έχει επιστρέψει ακέραιο, και συνειδητοποιώ πως η ώρα που περάσαμε στο Τσάρλι Τάνγκο ήταν το μάτι του κυκλώνα. Ο Κρίστιαν είναι σιωπηλός, μελαγχολικός, ακόμα και ανήσυχος. Η ανάλαφρη διάθεση που είχαμε νωρίτερα έχει εξαφανιστεί. Έχω τόσο πολλά να πω, όμως αυτή η διαδρομή είναι υπερβολικά σύντομη. Ο Κρίστιαν κοιτάζει με συλλογισμένο ύφος έξω από το παράθυρο.

«Ο Χοσέ είναι απλός φίλος...» ψελλίζω.

Ο Κρίστιαν γυρίζει και με ατενίζει με μάτια σκοτεινά και επιφυλακτικά, που δε φανερώνουν τίποτα. Το στόμα του – αχ, το στόμα του με αναστατώνει, απρόσκλητα. Το θυμάμαι πάνω μου – παντού. Το δέρμα μου παίρνει φωτιά. Αναδεύεται στη θέση του και σκυθρωπιάζει.

«Αυτά τα όμορφα μάτια φαίνονται πολύ μεγάλα επάνω στο πρόσωπό σου, Αναστάζια. Σε παρακαλώ, πες μου πως θα φας...»

«Ναι, Κρίστιαν, θα φάω» αποκρίνομαι αυτόματα. Είναι μια αοριστολογία.

«Το εννοώ».

«Σοβαρά;» Δεν μπορώ να συγκρατήσω την περιφρόνηση που χρωματίζει τη φωνή μου. Ειλικρινά τώρα, μεγάλο θράσος έχει αυτός ο άνθρωπος – αυτός ο άνθρωπος που τις τελευταίες μέρες με έστειλε στην Κόλαση. Όχι, δεν είναι σωστό αυτό. Εγώ έστειλα τον εαυτό μου στην Κόλαση. Όχι, αυτός. Κουνάω το κεφάλι μπερδεμένη.

«Δε θέλω να τσακωθώ μαζί σου, Αναστάζια. Σε θέλω πίσω και σε θέλω υγιή» απαντάει.

«Μα δεν άλλαξε τίποτα...» *Εξακολουθείς να είσαι πενήντα αποχρώσεις.*

«Καλύτερα να μιλήσουμε στην επιστροφή. Φτάσαμε».

Το αυτοκίνητο σταματάει μπροστά στην γκαλερί, και ο Κρίστιαν βγαίνει, αφήνοντάς με άφωνη. Μου ανοίγει την πόρτα του αυτοκινήτου και βγαίνω άτσαλα έξω.

«Γιατί το κάνεις αυτό;» Η φωνή μου είναι πιο δυνατή απ' όσο περίμενα.

«Τι κάνω;» Ο Κρίστιαν έχει σαστίσει.

«Λες κάτι τέτοιο και μετά σταματάς!»

«Αναστάζια, είμαστε εδώ. Εκεί όπου θες να βρίσκεσαι. Ας τελειώνουμε με αυτό και μετά θα μιλήσουμε. Δε γουστάρω ιδιαίτερα τις σκηές στον δρόμο».

Κοιτάζω ολόγυρα. Έχει δίκιο. Υπάρχει πολύς κόσμος. Σφίγγω τα χείλη, και με αγριοκοιτάζει.

«Εντάξει...» μουρμουρίζω μουτρωμένη, κι εκείνος, σφίγγοντας το χέρι μου, με οδηγεί μέσα στο κτίριο.

Βρισκόμαστε σε μια διασκευασμένη αποθήκη – τούβλινοι τοίχοι, σκούρα ξύλινα πατώματα, άσπρα ταβάνια και άσπρες σωληνώσεις. Η γκαλερί είναι ευάερη και μοντέρνα, και υπάρχει πολύς κόσμος, που περιφέρεται πίνοντας κρασί και θαυμάζοντας τη δουλειά του Χοσέ. Τα προβλήματα μου εξαφανίζονται για λίγο καθώς συνει-

δητοποιώ πως ο Χοσέ έκανε πραγματικότητα το όνειρό του. *Μπράβο, Χοσέ!*

«Καλησπέρα και καλώς ήρθατε στην έκθεση του Χοσέ Ροδρίγκες». Μας υποδέχεται μια κοπέλα ντυμένη στα μαύρα, με πολύ κοντά καστανά μαλλιά, κατακόκκινο κραγιόν και μεγάλους κρίκους στα αυτιά. Ρίχνει ένα σύντομο βλέμμα σε μένα, μετά ένα πολύ πιο παρατεταμένο απ' όσο είναι απαραίτητο στον Κρίστιαν, ύστερα επιστρέφει σε μένα, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια και κοκκινίζοντας.

Το μέτωπό μου ζαρώνει. *Είναι δικός μου – ή ήταν, τέλος πάντων*. Καταβάλλω μεγάλη προσπάθεια για να μη μουτρώσω. Καθώς τα μάτια της εστιάζουν ξανά, τα ανοιγοκλείνει ακόμα μία φορά.

«Ω, εσύ είσαι, Άνα! Θα θέλαμε και τη δική σου γνώμη για όλα αυτά». Χαμογελώντας, μου δίνει μια μπροσούρα και μου δείχνει ένα τραπέζι γεμάτο ποτά και μεζεδάκια.

«Την ξέρεις;» ρωτάει κατσουφιάζοντας ο Κρίστιαν.

Κουνάω αρνητικά το κεφάλι, εξίσου απορημένη.

Ανασηκώνει τους ώμους, και η προσοχή του στρέφεται αλλού. «Τι θες να πεις;»

«Θα πάρω ένα ποτήρι λευκό κρασί, ευχαριστώ».

Το μέτωπό του ζαρώνει, αλλά πνίγει αυτό που θέλει να πει και κατευθύνεται προς το μπαρ.

«Άνα!» Ο Χοσέ καταφτάνει τρεχάτος, διασχίζοντας το πλήθος.

Να πάρει! Φοράει κοστούμι. Φαίνεται μια χαρά και μου χαμογελάει πλατιά. Τυλίγει γύρω μου τα μπράτσα του και με σφίγγει δυνατά. Και κάνω ό,τι μπορώ για να μη βάλω τα κλάματα. Ο φίλος μου, ο μόνος μου φίλος όσο λείπει η Κέιτ. Νιώθω τα δάκρυα να τσουζουν τα μάτια μου.

«Άνα, χαίρομαι τόσο πολύ που τα κατάφερες...» φιθυρίζει στο αυτί μου. Με μια απότομη κίνηση με απομακρύνει λίγο από κοντά του, εξετάζοντάς με.

«Τι;»

«Δε μου λες... Είσαι καλά; Φαίνεσαι, πώς να το πω, κάπως παράξενη. *Dios mío*... Αδυνατίσες;»

Ανοιγοκλείνω τα μάτια για να συγκρατήσω τα δάκρυά μου – *όχι κι αυτός τα ίδια.*

«Χοσέ, μια χαρά είμαι. Απλώς χαίρομαι πολύ για σένα. Συγχαρητήρια για την έκθεση...» Η φωνή μου τρεμουλιάζει βλέποντας την ανησυχία που έχει ζωγραφιστεί στο τόσο οικείο πρόσωπό του, αλλά πρέπει να κρατηθώ.

«Πώς ήρθες;» με ρωτάει.

«Μ' έφερε ο Κρίστιαν...» απαντάω, ανήσυχη ξαφνικά.

«Α...» Η έκφραση του Χοσέ σκοτεινιάζει και με αφήνει. «Πού είσαι;»

«Εκεί πέρα. Φέρνει τα ποτά».

Δείχνω με το κεφάλι προς την κατεύθυνση του Κρίστιαν και προσέχω πως ανταλλάσσει χαριτολογήματα με κάποιον που περιμένει μαζί του στην ουρά. Ο Κρίστιαν σηκώνει το βλέμμα, και τα μάτια μας συναντιούνται. Κι εκείνη τη σύντομη στιγμή παραλύω, κοιτάζοντας τον απίστευτα όμορφο άντρα που μου ανταποδίδει το βλέμμα με κάποιο ανεξιχνίαστο συναίσθημα. Η ματιά του είναι φλογερή, με καίει, και για μια στιγμή χανόμαστε ο ένας στο βλέμμα του άλλου.

Να πάρει... Αυτός ο όμορφος άντρας με θέλει πίσω, και βαθιά μέσα μου ξεδιπλώνεται μια άγρια χαρά, σαν πρωινή αγαλλίαση με τις πρώιμες ηλιαχτίδες.

«Άνα!» Ο Χοσέ με τραβάει από τις σκέψεις μου και επιστρέφω στο εδώ και τώρα. «Χαίρομαι πάρα πολύ που ήρθες. Άκου... Πρέπει να σε προειδοποιήσω...»

Ξαφνικά η δεσποινίς Πολύ Κοντά Μαλλιά και Κόκκινο Κραγιόν τον διακόπτει. «Χοσέ, ήρθε να σε δει η δημοσιογράφος από την *Portland Printz*. Έλα...» Μου χαμογελάει ευγενικά.

«Μιλάμε για πολύ κουλ φάση. Η δόξα!» Μου χαμογελάει και δεν μπορώ να μην του ανταποδώσω το χαμόγελο – είναι τόσο ευτυχισμένος. «Τα ξαναλέμε αργότερα, Άνα». Με φιλάει στο μάγουλο και τον παρακολουθώ να προχωράει προς το μέρος μιας κοπέλας που στέκεται δίπλα σ' έναν ψηλό ξερακιανό φωτογράφο.

Οι φωτογραφίες του Χοσέ είναι παντού, και σε μερικές περιπτώσεις μεγεθυμένες σε τεράστια κάδρα. Υπάρχουν και ασπρόμαυρες και έγχρωμες. Σε πολλά από τα τοπία κυριαρχεί μια αιθέρια ομορφιά. Σε μια από αυτές, που έχει τραβηχτεί κοντά στη λίμνη στο Βανκούβερ, είναι νωρίς το απόγευμα, και ροζ σύννεφα καθρεφτίζονται στο ακύμαντο νερό. Παρασύρομαι για λίγο από την ηρεμία και τη γαλήνη. Είναι εκπληκτικό.

Ο Κρίστιαν έρχεται κοντά μου και μου δίνει το ποτήρι με το άσπρο κρασί μου.

«Λέει τίποτα;» Με κοιτάζει ερωτηματικά. «Το κρασί».

«Όχι. Σπάνια λέει σε τέτοιου είδους εκδηλώσεις. Ο νεαρός έχει ταλέντο. Έτσι;» Ο Κρίστιαν θαυμάζει τη φωτογραφία της λίμνης.

«Για ποιον άλλο λόγο νομίζεις πως του ζήτησα να σου κάνει το πορτρέτο;» Η περηφάνια είναι εμφανής στη φωνή μου.

Τα μάτια του Κρίστιαν στρέφονται ανέκφραστα από τη φωτογραφία σε μένα.

«Ο Κρίστιαν Γκρέυ;» Ο φωτογράφος από την *Portland Printz* πλησιάζει τον Κρίστιαν. «Μπορώ να τραβήξω μια φωτογραφία, κύριε;»

«Βέβαια».

Ο Κρίστιαν κρύβει το κατσούφιασμά του. Κάνω ένα βήμα πίσω, αλλά με αρπάζει από το χέρι τραβώντας με κοντά του. Ο φωτογράφος μάς κοιτάζει μην μπορώντας να κρύψει την έκπληξή του.

«Κύριε Γκρέυ, σας ευχαριστώ». Βγάζει μερικές φωτογραφίες. «Δεσποινίς;» ρωτάει.

«Άνα Στιλ» απαντάω.

«Ευχαριστώ, δεσποινίς Στιλ». Απομακρύνεται βιαστικά.

«Έφαξα στο ίντερνετ για φωτογραφίες σου με κοπέλες. Δεν υπάρχει καμία. Γι' αυτό θεώρησε η Κέιτ πως είσαι γκέι».

Το στόμα του Κρίστιαν στραβώνει σ' ένα χαμόγελο. «Έτσι εξηγείται η ανάρμοστη ερώτηση. Όχι, δε βγαίνω με κοπέλες, Αναστάζια – μόνο μαζί σου. Το ξέρεις όμως αυτό». Η φωνή του είναι ήρεμη και ειλικρινής.

«Δηλαδή δεν έβγαλες ποτέ έξω τις...» Κοιτάζω νευρικά γύρω μας, για να βεβαιωθώ πως δε μας ακούει κανένας. «Τις υποτακτικές σου;»

«Μερικές φορές. Όχι ραντεβού όμως. Για ψώνια, ξέρεις». Ανασηκώνει τους ώμους, χωρίς τα μάτια του να αφήνουν τα δικά μου.

Α, δηλαδή μόνο στην αίθουσα ψυχαγωγίας – στο Κόκκινο Δωμάτιο Πόνου και στο διαμέρισμά του. Δεν ξέρω πώς πρέπει να νιώσω γι' αυτό.

«Μόνο με σένα, Αναστάζια...» ψιθυρίζει.

Κοκκινίζω και χαμηλώνω το βλέμμα στα δάχτυλά μου. Με τον δικό του τρόπο, νοιάζεται πραγματικά για μένα.

«Ο φίλος σου εδώ πέρα δείχνει πιο πολύ τύπος για τοπία, όχι πορτρέτα. Έλα να ρίξουμε μια ματιά».

Πιάνω το απλωμένο χέρι του. Περιπλανιόμαστε κοι-

τάζοντας μερικές ακόμα φωτογραφίες και προσέχω ένα ζευγάρι που μου γνέφει, χαμογελώντας σαν να γνωρίζομαστε. Πρέπει να είναι επειδή είμαι με τον Κρίστιαν, αλλά ένας νεαρός έχει καρφώσει ξεδιάντροπα το βλέμμα του επάνω μου. *Περίεργο.*

Στρίβουμε στη γωνία και βλέπω γιατί με κοιτάζουν παράξενα. Κρεμασμένα στον απέναντι τοίχο είναι εφτά τεράστια πορτρέτα – δικά μου πορτρέτα.

Τα κοιτάζω ανέκφραστα, μαρμαρωμένη, ενώ το αίμα στραγγίζει από το πρόσωπό μου. Εγώ: στραβομουτσουνιασμένη, γελαστή, κατσουφιασμένη, σοβαρή, κεφάτη. Όλες πολύ κοντινές, όλες ασπρόμαυρες.

Γαμώτο! Θυμάμαι τον Χοσέ να παίζει με τη μηχανή μια δυο φορές που είχε έρθει επίσκεψη ή είχα πάει μαζί του ως οδηγός και βοηθός φωτογράφου. Έβγαζε δοκιμαστικές φωτογραφίες, έτσι νόμιζα. Όχι αυτά τα κρυφά ενσταντανέ.

Ο Κρίστιαν κοιτάζει αποσβολωμένος μία μία τις φωτογραφίες. «Φαίνεται πως δεν είμαι ο μόνος...» τραυλίζει αινιγματικά, και το στόμα του μεταμορφώνεται σε μια σκληρή γραμμή.

Νομίζω πως έχει θυμώσει.

«Με συγχωρείς...» φελλίζει και καρφώνει στιγμιαία το λαμπερό του βλέμμα επάνω μου. Κατευθύνεται προς το γραφείο της ρεσεψιόν.

Τι πρόβλημα έχει τώρα; Τον παρακολουθώ υπνωτισμένη καθώς μιλάει ζωηρά με τη δεσποινίδα Πολύ Κοντά Μαλλιά και Κόκκινο Κραγιόν. Ψαρεύει το πορτοφόλι από την τσέπη του και βγάζει την πιστωτική του.

Σκατά... Μάλλον αγόρασε κάποια από αυτές.

«Ει! Εσύ είσαι η μούσα. Αυτές οι φωτογραφίες είναι φοβερές!»

Ένας νεαρός με φουντωτά ανοιχτόξανθα μαλλιά με αιφνιδιάζει. Νιώθω ένα χέρι στον αγκώνα μου, και ο Κρίστιαν έχει επιστρέψει.

«Είσαι τυχερός τύπος!» λέει ο Φουντωτός Ξανθός στον Κρίστιαν, που του ρίχνει ένα ψυχρό βλέμμα.

«Να είσαι σίγουρος...» μουρμουρίζει απειλητικά, τραβώντας με στο πλάι.

«Αγόρασες κάποια απ' αυτές;»

«Κάποια απ' αυτές;» ξεφυσάει, χωρίς να τραβάει τα μάτια του από πάνω τους.

«Αγόρασες περισσότερες από μία;»

Υψώνει το βλέμμα του στον ουρανό. «Τις αγόρασα όλες, Αναστάζια. Δε θέλω να σε γλυκοκοιτάζει κάποιος ξένος στην ησυχία του σπιτιού του!»

Η πρώτη μου τάση είναι να γελάσω. «Προτιμάς να το κάνεις εσύ;» ρωτάω σαρκαστικά.

«Για να είμαι ειλικρινής, ναι.»

«Διεστραμμένη» του λέω άηχα και δαγκώνω το κάτω χείλος μου για να εμποδίσω ένα χαμόγελο.

Το στόμα του χάσκει και τώρα είναι φανερό πως το διασκεδάζει. Χαϊδεύει σκεπτικά το πιγούνι του. «Δεν μπορώ να διαφωνήσω με αυτή την εκτίμηση, Αναστάζια...» Κουνάει το κεφάλι, και τα μάτια του μαλακώνουν από ευθυμία.

«Θα το συζητούσα κι άλλο μαζί σου, αλλά έχω υπογράψει ΣΜΑ.»

Αναστενάζει κοιτάζοντάς με, και τα μάτια του σκοτεινιάζουν. «Και τι δε θα ήθελα να κάνω στο στόμα σου, που λέει αυτές τις εξυπνάδες...» λέει μουρμουριστά.

Μου κόβεται η ανάσα, ξέροντας πολύ καλά τι εννοεί. «Είσαι πολύ αγενής...» Προσπαθώ να ακουστώ σοκαρισμένη και τα καταφέρνω – δεν έχει κανένα όριο;

Χαμογελάει αμυδρά, δείχνοντας να το διασκεδάζει, και μετά συνοφρύνεται. «Φαίνεσαι πολύ χαλαρή σ' αυτές τις φωτογραφίες, Αναστάζια. Δε σε βλέπω συχνά έτσι...»

Τι; Φοβερό! Αλλαγή θέματος –ο ορισμός της ανακολουθίας–, από παιχνιδιάρικο σε σοβαρό.

Κοκκινίζω και χαμηλώνω το βλέμμα στα δάχτυλά μου. Μου τραβάει πίσω το κεφάλι, και στο άγγιγμά του παίρνω απότομη ανάσα.

«Σε θέλω τόσο χαλαρή μαζί μου...» ψιθυρίζει, και κάθε ίχνος ευθυμίας έχει χαθεί.

Βαθιά μέσα μου εκείνη η χαρά αναδύεται ξανά. *Μα πώς μπορεί να συμβεί αυτό; Έχουμε προβλήματα.*

«Πρέπει να σταματήσεις να με τρομοκρατείς αν το θες αυτό» πετάω.

«Πρέπει να μάθεις να επικοινωνείς και να μου λες πώς αισθάνεσαι!» αντιγυρίζει, με μάτια που πετούν φωτιές.

Παίρνω βαθιά ανάσα. «Κρίστιαν, με ήθελες σαν υποτακτική. Εκεί έγκειται το πρόβλημα. Είναι στον ορισμό του υποτακτικού – μου τον έστειλες με ηλεκτρονικό μήνυμα κάποια φορά». Κάνω μια παύση, προσπαθώντας να ανακαλέσω τη διατύπωση. «Νομίζω πως τα συνώνυμα ήταν, και τα αναφέρω επί λέξει, “υπάκουος, πειθαρχικός, ευπειθής”. Δεν έπρεπε να σε κοιτάζω. Ούτε να σου μιλάω, εκτός κι αν μου έδινες την άδεια να το κάνω. Τι περιμένεις;» του λέω σφυριχτά.

Το κατσούφιασμά του γίνεται πιο έντονο καθώς συνεχίζω.

«Είναι πολύ μεγάλο μπέρδεμα να είμαι μαζί σου. Δε θες να σε αφηφάω, αλλά σ' αρέσουν και οι “εξυπνάδες” μου. Θες υπακοή, εκτός απ' όταν δε θες, έτσι ώστε να μπορείς να με τιμωρήσεις. Απλώς δεν ξέρω τι μου γίνεται όταν είμαι μαζί σου».

Στενεύει τα μάτια. «Σωστό επιχείρημα και καλά διατυπωμένο όπως πάντα, δεσποινίς Στιλ». Η φωνή του είναι παγωμένη. «Έλα. Πάμε να φάμε».

«Μα μόνο μισή ώρα είμαστε εδώ...»

«Είδες τις φωτογραφίες· μίλησες στον νεαρό».

«Τον λένε Χοσέ».

«Μίλησες στον Χοσέ – τον άνθρωπο ο οποίος, την τελευταία φορά που τον συνάντησα, προσπαθούσε να χώσει τη γλώσσα του στο απρόθυμο στόμα σου ενώ ήσουν μεθυσμένη και ανακατευόσουν!» γρυλίζει.

«Δε με χτύπησε ποτέ!» του πετάω κατάμουτρα.

Ο Κρίστιαν σκυθρωπιάζει και κάθε πόρος του κορμιού του εκπέμπει οργή. «Αυτό είναι χτύπημα κάτω από τη ζώνη, Αναστάζια...» ψιθυρίζει απειλητικά.

Χλωμιάζω, και ο Κρίστιαν περνάει τα χέρια από τα μαλλιά του, ξεχειλίζοντας από θυμό που με δυσκολία συγκρατεί. Του ανταποδίδω το άγριο βλέμμα.

«Θα σε πάω να φας κάτι. Σβήνεις μπροστά στα μάτια μου. Βρες τον νεαρό, πες αντίο».

«Σε παρακαλώ... Δεν μπορούμε να μείνουμε κι άλλο;»

«Όχι! Πήγαινε. Τώρα. Πες αντίο».

Τον αγριοκοιτάζω, και το αίμα μου βράζει. Ο κύριος Βρομο-Μανιακός με τον Έλεγχο. Ο θυμός είναι καλός. Ο θυμός είναι καλύτερος από τα δάκρυα.

Τραβιάω το βλέμμα από κείνον και φάχνω στην αίθουσα για τον Χοσέ. Μιλάει σε μια ομάδα από νεαρές κοπέλες. Κατευθύνομαι προς το μέρος του, μακριά από τον Πενήντα. Απλώς επειδή με έφερε εδώ πρέπει να κάνω αυτό που λέει; Ποιος διάολο νομίζει πως είναι;

Τα κορίτσια κρέμονται από κάθε λέξη του Χοσέ. Ένα από αυτά αφήνει μια άναρθρη κραυγή καθώς πλησιάζω, αναγνωρίζοντάς με αναμφίβολα από τα πορτρέτα.

«Χοσέ...»

«Άνα! Με συγχωρείτε, κορίτσια...» Ο Χοσέ τούς χαμογελάει και με αγκαλιάζει, και σε κάποιο επίπεδο αυτό με διασκεδάζει – ο καταφερτζής Χοσέ εντυπωσιάζει τις γυναίκες. «Φαίνεσαι έξαλλη» λέει.

«Πρέπει να φύγω...» μουρμουρίζω πεισματάρικα.

«Μα μόλις ήρθες...»

«Το ξέρω, αλλά ο Κρίστιαν πρέπει να γυρίσει πίσω. Οι φωτογραφίες είναι φανταστικές, Χοσέ – έχεις πολύ μεγάλο ταλέντο!»

Εκείνος χαμογελάει πλατιά. «Χάρηκα πάρα πολύ που σε είδα!»

Με αρπάζει στην αγκαλιά του και με σφίγγει στριφογυρίζοντάς με, έτσι που βλέπω τον Κρίστιαν στην άλλη άκρη της γκαλερί. Έχει κατσουφιάσει, και συνειδητοποιώ πως αυτό συμβαίνει επειδή βρίσκομαι στην αγκαλιά του Χοσέ. Έτσι, με μια υστερόβουλη κίνηση, τυλίγω τα χέρια μου γύρω από τον λαιμό του Χοσέ. Νομίζω πως ο Κρίστιαν θα εκραγεί. Το βλοσυρό βλέμμα του σκοτεινιάζει, μεταμορφώνεται σε κάτι πολύ μοχθηρό, και κατευθύνεται αργά προς το μέρος μας.

«Ευχαριστώ που με προειδοποίησες για τα πορτρέτα μου...» πετάω.

«Σκατά. Συγγνώμη, Άνα... Έπρεπε να σ' το έχω πει. Σ' άρεσαν;»

«Εεε... Δεν... Δεν ξέρω» απαντάω με ειλικρίνεια, χάνοντας προς στιγμήν την ισορροπία μου από την ερώτησή του.

«Ε λοιπόν, πουλήθηκαν όλα. Άρα σε κάποιον αρέσουν. Πολύ πρώτο, ε; Είσαι κορίτσι αφίσας!» Με σφίγγει ακόμα περισσότερο τη στιγμή που ο Κρίστιαν φτάνει κοντά μας, αγριοκοιτάζοντάς με τώρα, αν και, ευτυχώς, ο Χοσέ

δεν τον βλέπει. Ύστερα με αφήνει. «Μη χαθείς, Άνα. Α, κύριε Γκρέυ, καλησπέρα...»

«Κύριε Ροδρίγες, πολύ εντυπωσιακό». Ο Κρίστιαν ακούγεται παγερά ευγενικός. «Λυπάμαι που δεν μπορούμε να μείνουμε άλλο, αλλά πρέπει να επιστρέψουμε στο Σιάτλ. Αναστάζια;» Με πιάνει από το χέρι.

«Γεια σου, Χοσέ. Και πάλι συγχαρητήρια!»

Του δίνω ένα πεταχτό φιλί στο μάγουλο, και προτού το καταλάβω, ο Κρίστιαν με τραβάει έξω από το κτίριο. Ξέρω πως βράζει από σιωπηλή οργή. Το ίδιο συμβαίνει όμως και με μένα.

Ο Κρίστιαν ρίχνει μια γρήγορη ματιά επάνω κάτω στον δρόμο και ύστερα προχωράει αριστερά και με τραβάει ξαφνικά σ' ένα πλαϊνό δρομάκι, σπρώχνοντάς με απότομα επάνω σ' έναν τοίχο. Αρπάζει το πρόσωπό μου ανάμεσα στα χέρια του, αναγκάζοντάς με να κοιτάξω τα φλογερά, αποφασισμένα μάτια του.

Μου κόβεται η ανάσα, και το στόμα του ορμάει επάνω μου. Με φιλάει, βίαια. Για μια στιγμή τα δόντια μας συγκρούονται, και μετά η γλώσσα του βρίσκεται μέσα στο στόμα μου.

Ο πόθος εκρήγνυται σαν πυροτέχνημα σε όλο μου το κορμί και ανταποδίδω το φιλί με το ίδιο πάθος, ενώ τα χέρια μου μπλέκονται στα μαλλιά του τραβώντας τα δυνατά. Βογκάει βγάζοντας έναν χαμηλό, σέξι ήχο, που έρχεται από το πίσω μέρος του λαιμού του και αντηχεί μέσα μου, και το χέρι του γλιστράει χαμηλά στην κορυφή του μηρού μου, ενώ το δάχτυλό του χώνεται στη σάρκα μου μέσα από το δαμασκηνί φόρεμα.

Ξεθυμαίνω όλο το άγχος και τον πόνο των τελευταίων ημερών σ' αυτό το φιλί κρατώντας τον σφιχτά επάνω μου, και από το μυαλό μου περνάει η ιδέα –αυτήν τη στιγμή

του τυφλού πάθους— πως κάνει κι αυτός το ίδιο, νιώθει το ίδιο.

Σταματάει το φιλί κοντανασαίνοντας. Τα μάτια του λάμπουν από πόθο, βάζοντας φωτιά στο ήδη ξαναμμένο αίμα που σφυροκοπάει το σώμα μου. Το στόμα μου είναι μισάνοιχτο καθώς προσπαθώ να ρουφήξω πολύτιμο αέρα μέσα μου.

«Είσαι. Δική. Μου!» γρυλίζει, υπογραμμίζοντας κάθε λέξη. Τραβιέται μακριά μου και σκύβει, με τα χέρια στα γόνατα, θαρρείς κι έτρεξε σε μαραθώνιο. «Για όνομα του Θεού, Άνα...»

«Λυπάμαι...» ψελλίζω μόλις ξαναβρίσκω την ανάσα μου.

«Πρέπει να λυπάσαι. Ξέρω τι έκανες. Θες τον φωτογράφο, Αναστάζια; Προφανώς τρέφει συναισθήματα για σένα».

Κουνάω ένοχα το κεφάλι. «Όχι. Είναι απλός φίλος...»

«Πέρασα όλη μου την ενήλικη ζωή προσπαθώντας να αποφύγω κάθε ακραίο συναίσθημα. Κι όμως εσύ... Εσύ μου βγάζεις στην επιφάνεια συναισθήματα που μου είναι τελείως ξένα. Είναι πολύ...» Κατσουφιάζει, φάχνοντας τη λέξη. «Ανησυχητικό.

»Μ' αρέσει ο έλεγχος, Άνα, και κοντά σου ο έλεγχος απλώς...» Μένει ακίνητος, με βλέμμα όλο ένταση. «Εξατιμίζεται». Κουνάει αόριστα το χέρι του, ύστερα το περνάει από τα μαλλιά του και παίρνει βαθιά ανάσα. Με αρπάζει από το χέρι. «Έλα. Πρέπει να μιλήσουμε. Κι εσύ πρέπει να φας».

ΜΕ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΑ ΓΡΗΓΟΡΑ σ' ένα μικρό, ζεστό εστιατόριο. «Θα πρέπει να αρκεστούμε σ' αυτό το μέρος...» λέει δύσθυμα ο Κρίστιαν. «Δεν έχουμε πολλή ώρα».

Εμένα το εστιατόριο μου φαίνεται μια χαρά. Ξύλινες καρέκλες, λινά τραπεζομάντιλα και τοίχοι στο ίδιο χρώμα με την αίθουσα ψυχαγωγίας του Κρίστιαν –βαθύ κόκκινο–, με τυχαία τοποθετημένους μικρούς επίχρυσους καθρέφτες, άσπρα κεριά και μικρά βάζα με λευκά τριαντάφυλλα. Η Έλλα Φιτζέραλντ σιγοτραγουδάει στο βάθος γι' αυτό το πράγμα που το λένε αγάπη. Πολύ ρομαντικό.

Ο σερβιτόρος μάς οδηγεί σ' ένα τραπέζι για δύο σε μια μικρή κόγχη, και κάθομαι ανήσυχη, μην ξέροντας τι πρόκειται να πει.

«Δεν έχουμε πολλή ώρα» λέει ο Κρίστιαν στον σερβιτόρο όταν καθόμαστε. «Θα πάρουμε λοιπόν κόντρα φιλέτο μέτρια ψημένο, σος μπεαρνέζ, αν έχετε, τηγανητές πατάτες και πράσινα λαχανικά, ό,τι έχει ο σεφ· και φέρε μου τον κατάλογο των κρασιών».

«Μάλιστα, κύριε». Ο σερβιτόρος σπεύδει να απομακρυνθεί, σαστισμένος από την ψυχρή, ήρεμη αποτελεσματικότητα του Κρίστιαν.

Ο Κρίστιαν αφήνει το BlackBerry επάνω στο τραπέζι.
Χριστέ μου! Δεν μπορώ να διαλέξω μόνη μου;

«Κι αν δε μ' αρέσει το κόντρα φιλέτο;»

Αναστενάζει. «Μην αρχίζεις, Αναστάζια...»

«Δεν είμαι παιδί, Κρίστιαν».

«Ε τότε πάψε να φέρεσαι σαν παιδί».

Είναι λες και με χαστούκισε. Όστε έτσι θα είναι, μια ταραγμένη, ανήσυχη συζήτηση, αν και σε πολύ ρομαντικό περιβάλλον, αλλά ασφαλώς χωρίς αγάπες και λουλουδία.

«Είμαι παιδί επειδή δε μ' αρέσει το φιλέτο;» μουρμουρίζω, προσπαθώντας να κρύψω την πίκρα μου.

«Επειδή μ' έκανες επίτηδες να ζηλέψω. Κι αυτό είναι παιδιάστικο. Δε δείχνεις κανέναν σεβασμό στα συναισθήματα του φίλου σου και τον ξελογιάζεις με αυτό τον τρόπο;» Ο Κρίστιαν πιέζει τα χείλη του σε μια λεπτή γραμμή και σκυθρωπιάζει καθώς ο σερβιτόρος επιστρέφει με τον κατάλογο των κρασιών.

Κοκκινίζω – αυτό δεν το είχα σκεφτεί. Τον καημένο τον Χοσέ. Σίγουρα δε θέλω να του δώσω ελπίδες. Ξαφνικά ντρέπομαι πολύ. Ο Κρίστιαν έχει δίκιο· ήταν απερίσκεπτο. Ρίχνει μια ματιά στον κατάλογο των κρασιών.

«Θες να διαλέξεις το κρασί;» ρωτάει ανασηκώνοντας ερωτηματικά το φρύδι του – η προσωποποίηση της υπεροψίας. Ξέρει πως δε γνωρίζω τίποτα για τα κρασιά.

«Διάλεξε εσύ...» απαντάω κακόκεφα. Έχω πάρει το μάθημά μου.

«Δύο ποτήρια Barossa Valley Shiraz, παρακαλώ».

«Εεε... Αυτό το κρασί το πουλάμε μόνο με το μπουκάλι, κύριε».

«Ένα μπουκάλι τότε» αντιγυρίζει ο Κρίστιαν.

«Κύριε».

Ο σερβιτόρος αποσύρεται συνεσταλμένα, και δεν τον

αδικώ. Κοιτάζω κατσουφιασμένη τον Πενήντα. Τι τον τρώει; Ω, μάλλον εγώ, και κάπου στα βάθη της ψυχής μου η εσωτερική μου θεά σηκώνεται νυσταγμένη, τεντώνεται και χαμογελάει. Κοιμόταν κάμποσο καιρό.

«Είσαι πολύ κακόκεφος».

Με κοιτάζει με ύφος ανέκφραστο. «Αναρωτιέμαι... Γιατί άραγε;»

«Κοίτα... Είναι καλό να δημιουργούμε την κατάλληλη ατμόσφαιρα για μια ζεστή και ειλικρινή συζήτηση γύρω από το μέλλον. Δε νομίζεις;» Του χαμογελάω γλυκά.

Το στόμα του γίνεται μια σκληρή γραμμή, αλλά μετά, σχεδόν χωρίς να το θέλει, τα χείλη του στραβώνουν, και ξέρω πως προσπαθεί να πνίξει ένα χαμόγελο.

«Με συγχωρείς...» τραυλίζει.

«Δεκτή η συγγνώμη, και είμαι στην ευχάριστη θέση να σε ενημερώσω πως δεν αποφάσισα να γίνω χορτοφάγος από την τελευταία φορά που φάγαμε μαζί».

«Από τη στιγμή που αυτή ήταν η τελευταία φορά που έφαγες, νομίζω πως το επιχείρημα είναι αμφισβητήσιμο».

«Να την πάλι αυτή η λέξη: “αμφισβητήσιμο”».

«Αμφισβητήσιμο» επαναλαμβάνει άηχα, και τα μάτια του μαλακώνουν, γεμίζουν ευθυμία. Περνάει το χέρι μέσα από τα μαλλιά του και σοβαρεύει ξανά. «Άνα, την τελευταία φορά που μιλήσαμε, με παράτησες. Είμαι λιγάκι νευρικός. Σου είπα πως σε θέλω πίσω, κι εσύ... Εσύ δεν είπες τίποτα». Το βλέμμα του είναι έντονο, γεμάτο προσημονή, ενώ η ευθύτητά του είναι εντελώς αφοπλιστική.

Τι διάλογο μπορώ να απαντήσω σ' αυτό;

«Μου έλειψες... Πραγματικά μου έλειψες, Κρίστιαν. Οι τελευταίες μέρες ήταν... Δύσκολες». Καταπίνω, κι ένας κόμπος μεγαλώνει στον λαιμό μου καθώς θυμάμαι την απόγνωση και το άγχος μου από τότε που τον άφησα.

Η τελευταία εβδομάδα ήταν η χειρότερη της ζωής μου, ο πόνος απεριγράπτος. Τίποτα δε συγκρίνεται μαζί του. Αλλά η πραγματικότητα επιστρέφει, κόβοντάς μου την ανάσα.

«Τίποτα δεν άλλαξε... Δεν μπορώ να είμαι αυτό που θες να είμαι». Πιέζω τις λέξεις, για να περάσουν μέσα από τον κόμπο στον λαιμό μου.

«Είσαι αυτό που θέλω να είσαι!» αποκρίνεται εκείνος εμφατικά.

«Όχι, Κρίστιαν, δεν είμαι...»

«Είσαι αναστατωμένη λόγω αυτού που έγινε την προηγούμενη φορά. Φέρθηκα ηλίθια, κι εσύ... Το ίδιο κι εσύ! Γιατί δε χρησιμοποίησες τους κωδικούς ασφαλείας, Αναστάζια;» Ο τόνος του αλλάζει, γίνεται επικριτικός.

Ορίστε; Μάλιστα – αλλαγή πλευσης.

«Απάντησέ μου».

«Δεν ξέρω. Ήμουν συντετριμμένη. Προσπαθούσα να γίνω αυτό που θες να είμαι, προσπαθούσα να διαχειριστώ τον πόνο και μου διέφυγε. Ξέρεις... Το ξέχασα...» τραυλίζω ντροπιασμένη και ανασηκώνω τους ώμους απολογητικά.

Θα μπορούσαμε ίσως να έχουμε αποφύγει όλη αυτήν τη στενοχώρια.

«Το ξέχασες;» αναφωνεί με φρίκη, γραπώνοντας τις άκρες του τραπεζιού και αγριοκοιτάζοντάς με.

Παραλύω κάτω από το βλέμμα του. Σκατά! Είναι και πάλι έξαλλος. Η εσωτερική μου θεά με αγριοκοιτάζει με τη σειρά της. Βλέπεις, μόνη σου το προκάλεσες όλο αυτό στον εαυτό σου.

«Πώς μπορώ να σου έχω εμπιστοσύνη;» Η φωνή του είναι χαμηλή. «Ξανά;»

Ο σερβιτόρος έρχεται με το κρασί μας. Καθόμαστε

κοιτάζοντας ο ένας τον άλλο, γαλάζια μάτια σε γκρίζα, ενώ μας κατακλύζουν ανείπωτες αλληλοκατηγορίες. Ο σερβιτόρος βγάζει τον φελλό με μια περιττή, πομπώδη χειρονομία και βάζει λίγο κρασί στο ποτήρι του Κρίστιαν. Απλώνει αυτόματα το χέρι του και πίνει μια γουλιά.

«Καλό είναι!». Η φωνή του είναι κοφτή.

Ο σερβιτόρος γεμίζει επιφυλακτικά τα ποτήρια μας, αφήνει το μπουκάλι στο τραπέζι και αποσύρεται βιαστικά. Όλη αυτή την ώρα ο Κρίστιαν δεν έχει πάρει τα μάτια του από πάνω μου. Είμαι η πρώτη που σπάει, διακόπτοντας την οπτική επαφή. Παίρνω το ποτήρι μου και πίνω μια μεγάλη γουλιά. Δεν αισθάνομαι καν τη γεύση.

«Με συγχωρείς...» ψελλίζω, νιώθοντας ξαφνικά ανόητη. Έφυγα επειδή νόμιζα πως είμαστε ασύμβατοι – αλλά λέει πως θα μπορούσα να τον έχω σταματήσει;

«Να σε συγχωρέσω για ποιο πράγμα;» ρωτάει ανήσυχος.

«Που δε χρησιμοποίησα τον κωδικό ασφαλείας...»

Κλείνει τα μάτια του σαν ανακουφισμένος. «Θα μπορούσαμε να έχουμε αποφύγει όλο αυτό τον πόνο...» μουρμουρίζει.

«Φαίνεσαι μια χαρά». Παραπάνω από καλά. Φαίνεσαι ο εαυτός σου.

«Τα φαινόμενα απατούν» αποκρίνεται ήρεμα. «Μόνο καλά δεν είμαι. Αισθάνομαι θαρρείς κι έχει βασιλέψει ο ήλιος και δεν έχει ανατείλει ξανά εδώ και πέντε μέρες, Άνα. Βρίσκομαι σε μόνιμο σκοτάδι...»

Η ομολογία του μου κόβει την ανάσα. *Ποπό... Σαν και μένα.*

«Είπες πως δε θα φύγεις ποτέ, κι όμως, μόλις ζορίζουν τα πράγματα, το βάζεις στα πόδια».

«Πότε είπα πως δε θα φύγω ποτέ;»

«Στον ύπνο σου. Ήταν το πιο ενθαρρυντικό πράγμα που είχα ακούσει μέσα σε πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα. Αναστάζια. Μ' έκανε να χαλαρώσω».

Η καρδιά μου σφίγγεται και απλώνω το χέρι στο κρασί μου.

«Είπες πως μ' αγαπάς...» ψιθυρίζει. «Το ρήμα είναι τώρα στον αόριστο;» Η φωνή του είναι σιγανή, γεμάτη αγωνία.

«Όχι, Κρίστιαν, δεν είναι».

Φαίνεται τόσο ευάλωτος καθώς αφήνει την αναπνοή του. «Ωραία...» μουρμουρίζει.

Σοκάρομαι από την ομολογία του. Άλλαξε γνώμη. Όταν του είπα πως τον αγαπάω, τρομοκρατήθηκε.

Ο σερβιτόρος επιστρέφει. Τοποθετεί βιαστικά τα πιάτα μπροστά μας και σπεύδει να φύγει.

Γαμώτο μου... Φαγητό.

«Τρώγε!» με διατάζει ο Κρίστιαν.

Βαθιά μέσα μου ξέρω πως πεινάω, αλλά το στομάχι μου αυτήν τη στιγμή είναι δεμένο κόμπο. Κάθομαι απέναντι στον μοναδικό άντρα που αγάπησα ποτέ και συζητάω το αβέβαιο μέλλον μου, κάτι που δε βοηθάει την όρεξη. Κοιτάζω διστακτικά το φαγητό μου.

«Μάρτυράς μου ο Θεός, Αναστάζια, αν δε φας, θα σε βάλω στο γόνατό μου εδώ μέσα και δε θα έχει καμία σχέση με τη σεξουαλική μου ικανοποίηση. Τρώγε!»

Μην εξάπτεσαι, Γκρέυ. Το υποσυνείδητό μου με κοιτάζει πάνω από τα γυαλιά του σε σχήμα ημισέληνου. Συμφωνεί ολόψυχα με τις Πενήντα Αποχρώσεις.

«Εντάξει, θα φάω. Μάζεψε την παλάμη που σε τρώει, σε παρακαλώ».

Δε χαμογελάει, αλλά συνεχίζει να με αγριοκοιτάζει. Σηκώνω απρόθυμα το μαχαίρι και το πιρούνι μου και

κόβω το φιλέτο. Αχ, είναι γαργαλιστικά νόστιμο. Πεινάω, πραγματικά πεινάω. Μασάω, και χαλαρώνει εμφανώς.

Τρώμε το φαγητό μας σιωπηλοί. Η μουσική έχει αλλάξει. Μια γυναίκα με απαλή φωνή τραγουδάει στο βάθος, και τα λόγια της απηχούν τις σκέψεις μου. Δε θα είμαι ποτέ ξανά η ίδια από τότε που μπήκε στη ζωή μου.

Κοιτάζω τον Πενήντα. Τρώει και με παρακολουθεί. Πείνα, λαχτάρα, άγχος συνδυασμένα σε μια καυτή ματιά.

«Ξέρεις ποια τραγουδάει;» Προσπαθώ να κάνω μια φυσιολογική συζήτηση.

Ο Κρίστιαν κάνει μια παύση και στήνει αυτί. «Όχι... Είναι όμως καλή, όποια κι αν είναι».

«Και μένα μ' αρέσει».

Επιτέλους χαμογελάει με το προσωπικό αινιγματικό του χαμόγελο. Τι σχεδιάζει;

«Τι;» ρωτάω.

Κουνάει το κεφάλι του. «Τέλειωσε το φαΐ σου» απαντάει ήπια.

Έχω φάει το μισό φαγητό που υπήρχε στο πιάτο μου. Δεν μπορώ να φάω άλλο. Πώς μπορώ να το διαπραγματευτώ αυτό;

«Δεν μπορώ να φάω άλλο. Έφαγα αρκετά για τον Κύριο;»

Με κοιτάζει ανέκφραστος, χωρίς να απαντήσει. Μετά ρίχνει μια ματιά στο ρολόι του.

«Πραγματικά έχω σκάσει» προσθέτω, πίνοντας μια γουλιά από το υπέροχο κρασί.

«Σε λίγο πρέπει να φύγουμε. Έχει έρθει ο Τέυλορ, και πρέπει να ξυπνήσεις για να πας στη δουλειά το πρωί».

«Το ίδιο κι εσύ».

«Λειτουργώ και με πολύ λιγότερο ύπνο απ' ό,τι εσύ, Αναστάζια. Τουλάχιστον έφαγες κάτι».

«Δε θα γυρίσουμε με το Τσάρλι Τάνγκο;»

«Όχι. Σκέφτηκα πως ίσως έπινα κανένα ποτό. Θα μας πάρει ο Τέυλορ. Άλλωστε, έτσι θα σ' έχω στο αυτοκίνητο καταδική μου τουλάχιστον για μερικές ώρες. Τι άλλο μπορούμε να κάνουμε από το να μιλάμε;»

Μάλιστα. Αυτό είναι το σχέδιό του.

Ο Κρίστιαν φωνάζει τον σερβιτόρο για να ζητήσει τον λογαριασμό, ύστερα παίρνει το BlackBerry και κάνει ένα τηλεφώνημα.

«Είμαστε στο Le Picotin, Τρίτη Λεωφόρος νοτιοδυτικά». Κλείνει. Εξακολουθεί να είναι κοφτός όταν μιλάει στο τηλέφωνο.

«Είσαι πολύ απότομος με τον Τέυλορ. Για την ακρίβεια, με τους περισσότερους ανθρώπους».

«Απλώς μπαίνω κατευθείαν στο θέμα, Αναστάζια».

«Δεν μπήκες στο θέμα απόψε. Τίποτα δεν άλλαξε, Κρίστιαν».

«Έχω να σου κάνω μια πρόταση».

«Η ιστορία άρχισε με μια πρόταση».

«Διαφορετική πρόταση».

Ο σερβιτόρος επιστρέφει, και ο Κρίστιαν τού δίνει την πιστωτική του χωρίς να ελέγξει τον λογαριασμό. Με κοιτάζει εξεταστικά όσο ο σερβιτόρος περνάει την κάρτα από το μηχάνημα. Το τηλέφωνό του βουίζει μία φορά και του ρίχνει μια ματιά.

«Έλα. Ο Τέυλορ είναι έξω». Σηκωνόμαστε και με πιάνει από το χέρι. «Δε θέλω να σε χάσω, Αναστάζια». Φιλάει τρυφερά τις αρθρώσεις μου, και το άγγιγμα των χειλιών του στο δέρμα μου αντηχεί σε όλο μου το σώμα.

Έξω περιμένει το Audi. Ο Κρίστιαν μού ανοίγει την πόρτα. Μπαίνω μέσα και βουλιάζω στο πολυτελές δέρμα. Κατευθύνεται προς την πόρτα του οδηγού. Ο Τέυλορ βγαί-

νει έξω και μιλούν για λίγο. Δεν είναι το συνηθισμένο τους πρωτόκολλο αυτό. Είμαι περίεργη. Τι λένε; Έπειτα από λίγα δευτερόλεπτα ξαναμπαίνουν και οι δύο στο αυτοκίνητο. Κοιτάζω τον Κρίστιαν, που φοράει το ανέκφραστο ύφος του, ατενίζοντας ίσια μπροστά.

Επιτρέπω στον εαυτό μου να εξετάσει για ένα δευτερόλεπτο το προφίλ του: ίσια μύτη, λαξευμένα, γεμάτα χείλη, μαλλιά που πέφτουν υπέροχα επάνω στο μέτωπό του. Αυτός ο θειικός άντρας σίγουρα δεν είναι φτιαγμένος για μένα.

Απαλή μουσική γεμίζει το πίσω μέρος του αυτοκινήτου: ένα υποβλητικό ορχηστρικό κομμάτι που δε γνωρίζω. Ο Τέυλορ βγαίνει στην αραιή κυκλοφορία με κατεύθυνση τον αυτοκινητόδρομο I-5 και το Σιάτλ.

Ο Κρίστιαν μετακινείται έτσι που να με κοιτάζει καταπρόσωπο. «Όπως έλεγα, Αναστάζια, έχω να σου κάνω μια πρόταση».

Κοιτάζω νευρικά τον Τέυλορ.

«Ο Τέυλορ δε σ' ακούει» με καθησυχάζει ο Κρίστιαν.

«Πώς;»

«Τέυλορ!» φωνάζει ο Κρίστιαν.

Ο Τέυλορ δεν αντιδρά. Τον ξαναφωνάζει. Και πάλι καμία αντίδραση. Ο Κρίστιαν σκύβει και τον χτυπάει στον ώμο. Ο Τέυλορ βγάζει ένα ακουστικό ψείρα που δεν είχα προσέξει.

«Μάλιστα, κύριε;»

«Ευχαριστώ, Τέυλορ. Εντάξει· συνέχισε ν' ακούς τη μουσική σου».

«Κύριε».

«Ικανοποιήθηκες; Ακούει το iPod του. Πουτσίνι. Ξέχνα πως είναι εδώ. Εγώ το ξεχνάω».

«Επίτηδες του ζήτησες να το κάνει αυτό;»

«Ναι».

Ω... «Εντάξει. Η πρότασή σου;»

Ο Κρίστιαν φαίνεται ξαφνικά αποφασισμένος και επαγγελματικός. *Γαμώτο...* Διαπραγματευόμαστε μια συμφωνία. Στήνω αυτί.

«Να σε ρωτήσω πρώτα κάτι. Θες μια κανονική σχέση βανίλια χωρίς καθόλου κίνκι γαμήσια;»

Το στόμα μου ανοίγει διάπλατα. «Κίνκι γαμήσια;» τσιρίζω.

«Κίνκι γαμήσια».

«Δεν το πιστεύω ότι το είπες αυτό!»

«Λοιπόν, το είπα. Απάντησέ μου» λέει ήρεμα.

Κοκκινίζω. Η εσωτερική μου θεά έχει πέσει στα γόνατα με τα χέρια ενωμένα σε ικεσία, εκλιπαρώντας με.

«Μ' αρέσουν τα κίνκι γαμήσια σου...» ψιθυρίζω.

«Έτσι φαντάστηκα κι εγώ. Άρα τι δε σ' αρέσει;»

Που δεν μπορώ να σε αγγίξω. Που απολαμβάνεις τον πόνο μου, το χτύπημα της ζώνης...

«Η απειλή της σκληρής και ασυνήθιστης τιμωρίας».

«Τι σημαίνει αυτό;»

«Κοίτα... Έχεις όλα εκείνα τα ραβδιά και τα μαστίγια και τα παρόμοια στην αίθουσα ψυχαγωγίας σου και με τρομάζουν όσο δεν παίρνει. Δε θέλω να τα χρησιμοποιείς επάνω μου».

«Εντάξει. Τότε όχι μαστίγια και ραβδιά – ούτε και ζώνες, θα πω εγώ...» αποκρίνεται με ένα σαρδόνιο χαμόγελο.

Τον κοιτάζω σαστισμένη. «Προσπαθείς να επαναπροσδιορίσεις τα αυστηρά όρια;»

«Όχι ακριβώς. Απλώς προσπαθώ να σε καταλάβω, να αποκτήσω μια σαφέστερη εικόνα για το τι σ' αρέσει και τι όχι».

«Βασικά, Κρίστιαν, αυτό που δυσκολεύομαι να χειριστώ είναι η χαρά που αντλείς από τον πόνο που μου προξενείς. Και η ιδέα πως θα το κάνεις επειδή παραβίασα κάποιο αυθαίρετο όριο».

«Μα δεν είναι αυθαίρετο· οι κανόνες είναι καταγεγραμμένοι».

«Δε θέλω κανόνες».

«Κανέναν;»

«Όχι κανόνες». Κουνάω το κεφάλι, αλλά η καρδιά μου έχει ανέβει στο στόμα μου – πού το πάει με όλα αυτά;

«Αλλά δε σε νοιάζει αν σ' τις βρέχω;»

«Να μου τις βρέχεις με τι;»

«Με αυτό». Σηκώνει το χέρι του.

Αναδεύομαι αμήχανα. «Όχι, όχι ιδιαίτερα. Ειδικά με κείνες τις ασημένιες μπάλες...» Ευτυχώς που είναι σκοτεινά. Το πρόσωπό μου καίει και αφήνω τη φράση μισοτελειωμένη καθώς θυμάμαι εκείνη τη νύχτα. *Ναι... Αυτό θα το έκανα ξανά.*

Χαμογελάει αχνά. «Ναι, πλάκα είχε...»

«Κάτι παραπάνω από πλάκα...» τραυλίζω.

«Δηλαδή μπορείς ν' αντέξεις λίγο πόνο».

Ανασηκώνω τους ώμους. «Ναι, υποθέτω...»

Αχ, πού το πάει με όλα αυτά; Τα επίπεδα της αγωνίας μου έχουν ανέβει αρκετές μονάδες στην κλίμακα Ρίχτερ.

Χαϊδεύει το πιγούνι του, χαμένος σε βαθιές σκέψεις. «Αναστάζια, θέλω να ξαναρχίσουμε από την αρχή... Να κάνουμε αυτό το πράγμα με τη βανίλια και μετά ίσως, όταν θα με εμπιστεύεσαι περισσότερο και θα είμαι κι εγώ σίγουρος ότι θα είσαι ειλικρινής και θα επικοινωνείς μαζί μου, θα μπορούσαμε να προχωρήσουμε και να κάνουμε κάποια από τα πράγματα που μ' αρέσει να κάνω».

Τον κοιτάζω άναυδη, χωρίς καμία απολύτως σκέψη

μέσα στο κεφάλι μου – σαν υπολογιστής που έχει κρασάρει. Νομίζω πως έχει άγχος, αλλά δεν τον βλέπω καθαρά, αφού μας τυλίγει το σκοτάδι του Όρεγκον. Τελικά μου περνάει από το μυαλό πως αυτό είναι.

Θέλει το φως. Να του ζητήσω όμως να το κάνει αυτό για μένα; Και μήπως εμένα δε μου αρέσει το σκοτάδι; Λίγο σκοτάδι, μερικές φορές. Αναμνήσεις από τη βραδιά του Τόμας Τάλλις περνούν δελεαστικές από το μυαλό μου.

«Οι τιμωρίες όμως;»

«Χωρίς τιμωρίες». Κουνάει το κεφάλι του. «Καμία».

«Και οι κανόνες;»

«Χωρίς κανόνες».

«Κανέναν απολύτως; Μα έχεις ανάγκες...»

«Χρειάζομαι εσένα περισσότερο, Αναστάζια. Αυτές οι τελευταίες μέρες ήταν κόλαση. Όλα μου τα ένστικτα μου λένε να σ' αφήσω να φύγεις, μου λένε πως δε σου αξίζω.

»Εκείνες οι φωτογραφίες που τράβηξε ο νεαρός... Βλέπω πώς σε βλέπει. Φαίνεσαι ανέμελη και όμορφη, όχι πως δεν είσαι όμορφη τώρα, αλλά να σε εδώ πέρα. Βλέπω τον πόνο σου. Είναι δύσκολο, ξέροντας πως εγώ είμαι εκείνος που σ' έκανε να νιώθεις έτσι...

»Όμως είμαι εγωιστής. Σε ήθελα από τη στιγμή που έπεσες μέσα στο γραφείο μου. Είσαι ευαίσθητη, έντιμη, ζεστή, δυνατή, ευφυής, σαγηνευτικά αθώα· ο κατάλογος είναι ατέλειωτος. Μου εμπνέεις θαυμασμό. Σε θέλω, και η σκέψη πως θα σ' έχει κάποιος άλλος είναι σαν μαχαίρι που στριφογυρίζει στη σκοτεινή ψυχή μου...»

Το στόμα μου ξεραίνεται. Γαμώτο... Αν αυτό δεν είναι ερωτική εξομολόγηση, δεν ξέρω τι είναι. Και τα λόγια ξεφεύγουν από το στόμα μου – λες κι έχει σπάσει κάποιο φράγμα.

«Κρίστιαν, γιατί νομίζεις πως έχεις σκοτεινή ψυχή; Δε θα το έλεγα ποτέ. Θλιμμένη ίσως, μα είσαι καλός άνθρωπος. Το βλέπω... Είσαι γενναιόδωρος, ευγενικός και ποτέ δε μου είπες ψέματα. Και δεν προσπάθησα και πολύ.

»Το περασμένο Σάββατο ήταν μεγάλο σοκ για το σύστημά μου. Ήταν το καμπανάκι μου. Συνειδητοποίησα πως μου είχες φερθεί ήπια και πως δεν μπορούσα να είμαι αυτό που ήθελες να είμαι. Ύστερα, όταν έφυγα, μου πέρασε από το μυαλό πως ο σωματικός πόνος που μου προκάλεσες δεν ήταν τόσο μεγάλος όσο ο πόνος της απώλειάς σου. Θέλω να σε ικανοποιώ, μα είναι δύσκολο...»

«Με ικανοποιείς συνεχώς...» ψιθυρίζει. «Πόσες φορές πρέπει να σ' το πω;»

«Ποτέ δεν ξέρω τι σκέφτεσαι. Μερικές φορές είσαι τόσο κλειστός και απομονωμένος... Σαν νησί. Με τρομάζεις. Γι' αυτό μένω σιωπηλή. Δεν ξέρω προς τα πού θα πάει η διάθεσή σου. Μετακινείται από τον βορρά στον νότο και πάλι πίσω, μέσα σ' ένα κλάσμα του δευτερολέπτου. Αυτό με μπερδεύει και δε μ' αφήνεις να σ' αγγίξω και θέλω τόσο πολύ να σου δείξω πόσο σ' αγαπώ...»

Ανοιγοκλείνει τα βλέφαρά του μες στο σκοτάδι, επιφυλακτικά, νομίζω, και δεν μπορώ να του αντισταθώ άλλο. Λύνω τη ζώνη μου και ανεβαίνω στα πόδια του, αιφνιδιάζοντάς τον. Παίρνω το κεφάλι του στα χέρια μου.

«Σ' αγαπώ, Κρίστιαν Γκρέυ. Είσαι έτοιμος να κάνεις όλα αυτά για μένα... Εγώ είμαι που δε σου αξίζω και λυπάμαι που δεν μπορώ να κάνω όλα εκείνα τα πράγματα για σένα. Ίσως με τον καιρό... Δεν ξέρω... Όμως ναι, δέχομαι την πρότασή σου. Πού υπογράφη;»

Τυλίγει τα μπράτσα του γύρω μου και με σφίγγει επάνω του. «Ω Άνα...» τραυλίζει και χώνει τη μύτη του στα μαλλιά μου.

Καθόμαστε έχοντας τα χέρια τυλιγμένα ο ένας γύρω από τον άλλο, ακούγοντας τη μουσική –ένα πραϋντικό κομμάτι–, η οποία αντικατοπτρίζει τα συναισθήματα που επικρατούν μέσα στο αυτοκίνητο, τη γλυκιά γαλήνη μετά τη θύελλα. Κουρνιαάζω στην αγκαλιά του, ακουμπώντας το κεφάλι στη λακκούβα του λαιμού του. Μου χαϊδεύει απαλά την πλάτη.

«Το άγγιγμα είναι αυστηρό όριο για μένα, Αναστάζια...» ψιθυρίζει.

«Το ξέρω. Θα ήθελα να καταλάβω για ποιον λόγο».

Έπειτα από λίγο αναστενάζει και λέει με σιγανή φωνή: «Είχα φρικτή παιδική ηλικία. Ένας από τους νταβατζήδες της κοκαϊνομανούς πόρνης...». Αφήνει τη φράση μετέωρη, και το κορμί του τσιτώνεται καθώς του έρχεται στο μυαλό κάποια φρικτή, πέρα από κάθε φαντασία, ανάμνηση. «Το θυμάμαι αυτό...» φελλίζει ριγώντας.

Η καρδιά μου σφίγγεται απότομα καθώς ανακαλώ τις ουλές από καψίματα που σημαδεύουν το δέρμα του. Ω Κρίστιαν... Σφίγγω τα χέρια γύρω από τον λαιμό του.

«Σου φερόταν βάνουσα; Η μητέρα σου;» Η φωνή μου είναι σιγανή και τρυφερή, γεμάτη δάκρυα που δεν έχουν κυλήσει.

«Απ' όσο θυμάμαι, όχι. Με παραμελούσε. Δε με προστάτευε από τον νταβατζή της...» Ξεφυσάει. «Νομίζω πως εγώ ήμουν που την πρόσεχα. Όταν τελικά αυτοκτόνησε, πέρασαν τέσσερις μέρες μέχρι να ανησυχήσει κάποιος και να μας βρουν... Το θυμάμαι αυτό».

Δεν μπορώ να συγκρατήσω την κραυγή φρίκης. Γαμώτο μου. Χολή ανεβαίνει στον λαιμό μου. «Αυτό είναι άρρωστο...» τραυλίζω.

«Πενήντα αποχρώσεις...» μουρμουρίζει.

Πιέζω τα χείλη μου επάνω στον λαιμό του, φάχνοντας

και προσφέροντας παρηγοριά καθώς φαντάζομαι ένα μικρό βρόμικο γκριζομάτικο αγόρι χαμένο και μόνο δίπλα στο σώμα της νεκρής μητέρας του.

Ω Κρίστιαν... Ανασαίνω την ευωδιά του. Μυρίζει εξαίσια. Το άρωμα που προτιμώ σε όλο τον κόσμο. Σφίγγει τα χέρια του γύρω μου και φιλάει τα μαλλιά μου. Κάθομαι κουρνιασμένη στην αγκαλιά του, και ο Τέυλορ πατάει γκάζι μες στη νύχτα.

ΟΤΑΝ ΕΥΠΝΑΩ, περνάμε μέσα από το Σιάτλ.

«Γεια σου...» λέει τρυφερά ο Κρίστιαν.

«Συγγνώμη...» μουρμουρίζω και ανακάθομαι. Ανοιγοκλείνω τα βλέφαρα και τεντώνομαι. Είμαι ακόμα στην αγκαλιά του, επάνω στα πόδια του.

«Θα μπορούσα να σε παρακολουθώ να κοιμάσαι με τις ώρες, Άνα».

«Είπα τίποτα;»

«Όχι. Κοντεύουμε να φτάσουμε σπίτι σου».

Ε; «Δεν πάμε στο δικό σου;»

«Όχι».

Ανακάθομαι και τον κοιτάζω. «Γιατί όχι;»

«Επειδή αύριο έχεις δουλειά».

«Α...» Στραβομουτσουνιάζω.

«Γιατί; Είχες τίποτα στο μυαλό σου;»

Αναδεύομαι. «Μπορεί...»

Γελάει πνιχτά. «Αναστάζια, δεν πρόκειται να σε ξαναγγίξω. Όχι μέχρι να με ικετέψεις να το κάνω...»

«Τι;»

«Έτσι ώστε ν' αρχίσεις να επικοινωνείς μαζί μου. Την επόμενη φορά που θα κάνουμε έρωτα, θα πρέπει να μου πεις ακριβώς τι θες, με κάθε λεπτομέρεια».

«Ω...»

Με μετακινεί από τα πόδια του καθώς ο Τέυλορ σταματάει έξω από το διαμέρισμά μου. Ο Κρίστιαν βγαίνει και μου ανοίγει την πόρτα.

«Έχω κάτι για σένα». Πηγαίνει στο πορτομπαγκάζ του αυτοκινήτου, το ανοίγει και βγάζει ένα μεγάλο κουτί σε συσκευασία δώρου. Τι διάολο είναι αυτό;

«Άνοιξέ το όταν μπεις μέσα».

«Δεν έρχεσαι μέσα;»

«Όχι, Αναστάζια».

«Πότε θα σε ξαναδώ λοιπόν;»

«Αύριο».

«Το αφεντικό μου θέλει να πάω μαζί του για ένα ποτό αύριο».

Το πρόσωπο του Κρίστιαν σκληραίνει. «Θέλει, ε;» Η φωνή του είναι γεμάτη κρυφή απειλή.

«Για να γιορτάσουμε την πρώτη μου εβδομάδα» προσθέτω βιαστικά.

«Πού;»

«Δεν ξέρω».

«Θα μπορούσα να σε πάρω από χει».

«Εντάξει... Θα σου στείλω ηλεκτρονικό μήνυμα ή SMS».

«Ωραία».

Με συνοδεύει έως την είσοδο και περιμένει όσο φαχουλεύω στην τσάντα για τα κλειδιά μου. Όταν ξεκλειδώνω, σκύβει και χουφτώνει το πιγούνι μου, γέροντας το κεφάλι μου προς τα πίσω. Το στόμα του διστάζει λίγο πάνω από το δικό μου και ύστερα κλείνει τα μάτια και αφήνει μια σειρά από φιλιά από τη γωνία του ματιού μου έως τη γωνία του στόματός μου.

Ένας μικρός αναστεναγμός ξεφεύγει από το στόμα μου έτσι όπως λιώνουν τα σωθικά μου και ξεδιπλώνονται.

«Αύριο...» μουρμουρίζει.

«Καληνύχτα, Κρίστιαν...» Ακούω τη στέρηση στη φωνή μου.

Χαμογελάει. «Μπες μέσα!» με προστάζει.

Μπαίνω στον προθάλαμο, κουβαλώντας το μυστηριώδες πακέτο μου.

«Τα λέμε, μωρό μου!» φωνάζει, μετά στρέφεται και με τη φυσική του χάρη επιστρέφει στο αυτοκίνητο.

Μόλις μπαίνω στο διαμέρισμα, ανοίγω το κουτί και βρίσκω το MacBook Pro, το BlackBerry κι άλλο ένα ορθογώνιο κουτί. Τι είναι αυτό; Ξετυλίγω το ασημί χαρτί. Μέσα υπάρχει μια λεπτή μαύρη δερμάτινη θήκη.

Ανοίγω τη θήκη και βρίσκω ένα iPad. *Γαμώτο μου... Ένα iPad!* Μια άσπρη κάρτα είναι στερεωμένη στην οθόνη, με ένα μήνυμα γραμμένο με τον γραφικό χαρακτήρα του Κρίστιαν.

Ανασάψια – αυτό είναι για σένα.

Ξέρω τι θέλεις να ακούσεις.

Η μουσική εδώ μέσα το θέει για δοξαριασμό μου.

Κρίστιαν

Έχω μια συλλογή τραγουδιών επιλογής του Κρίστιαν Γκρέυ με τη μορφή ενός iPad τελευταίας τεχνολογίας. Κουνάω αποδοκίμαστικά το κεφάλι, μιας και ξέρω πως είναι ακριβό, αλλά βαθιά μέσα μου το λατρεύω. Ο Τζακ έχει ένα στο γραφείο, κι έτσι ξέρω πώς λειτουργεί.

Το ανοίγω και μου κόβεται η ανάσα βλέποντας την εικόνα που εμφανίζεται στο φόντο οθόνης: ένα μικρό μοντέλο ανεμόπτερου. *Ποπό!* Είναι το Blanik L-23 που του χάρισα, στερεωμένο σε μια γυάλινη βάση και τοποθετημένο επάνω σε κάτι που νομίζω πως είναι το γραφείο του Κρίστιαν. Το κοιτάζω με ολάνοιχτο στόμα.

Το συναρμολόγησε! Πραγματικά το συναρμολόγησε.

Θυμάμαι πως το ανέφερε στο σημείωμα με τα λουλούδια. Έχω σαστίσει και τώρα καταλαβαίνω πως έχει επενδύσει πολλή σκέψη σ' αυτό το δώρο.

Μετακινώ το βέλος στο κάτω μέρος της οθόνης για να την ξεκλειδώσω και μου κόβεται ξανά η ανάσα. Η φωτογραφία στο φόντο δείχνει τον Κρίστιαν και μένα στην αποφοίτησή μου, στο αναφυκτήριο. Είναι εκείνη που δημοσιεύτηκε στους *Seattle Times*. Ο Κρίστιαν φαίνεται τόσο όμορφος, και δεν μπορώ να συγκρατήσω ένα τεράστιο χαμόγελο. *Ναι, και είναι δικός μου!*

Με ένα χτύπημα του δαχτύλου μου τα εικονίδια αλλάζουν και εμφανίζονται διάφορα καινούρια στην επόμενη οθόνη. Μια εφαρμογή *Kindle, iBooks, Words* – ό,τι κι αν είναι αυτό.

Βρετανική Βιβλιοθήκη; Αγγίζω το εικονίδιο, και εμφανίζεται ένα μενού: ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ. Κάνω κύλιση, επιλέγω ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ 18ου ΚΑΙ 19ου ΑΙΩΝΑ. Άλλο μενού. Πληκτρολογώ έναν τίτλο: Ο Αμερικάνος ΤΟΥ ΧΕΝΡΥ ΤΖΕΪΜΣ. Ανοίγει ένα νέο παράθυρο, προσφέροντάς μου ένα σκαναρισμένο αντίτυπο του βιβλίου για διάβασμα. Ανάθεμά με – είναι παλιά έκδοση, δημοσιευμένη το 1879, και είναι στο iPad μου! Μου αγόρασε τη Βρετανική Βιβλιοθήκη με το πάτημα ενός κουμπιού.

Βγαίνω γρήγορα, επειδή ξέρω ότι θα μπορούσα να χαθώ ώρες ολόκληρες μέσα σ' αυτή την εφαρμογή. Προσέχω μια εφαρμογή *καλό φαγητό*, που με κάνει να σηκώσω τα μάτια και να χαμογελάσω ταυτόχρονα, μια εφαρμογή *ειδήσεις*, μια εφαρμογή *καιρός*, αλλά το σημείωμά του μιλούσε για μουσική. Επιστρέφω στην κεντρική οθόνη, χτυπάω το εικονίδιο του iPod και εμφανίζεται μια λίστα μουσικής. Κάνω κύλιση στα τραγούδια, και ο κατάλογος με κάνει να χαμογελάσω. Τόμας Τάλλις – αυτό

δεν πρόκειται να το ξεχάσω γρήγορα. Στο κάτω κάτω το άκουσα δύο φορές ενώ με μαστίγωνε και με πηδούσε.

«Witchcraft». Το χαμόγελό μου γίνεται πιο πλατύ – ο χορός στο μεγάλο δωμάτιο. Το κομμάτι του Μαρτσέλλο από τον Μπαχ. *Οχι, όχι... Αυτό παραείναι θλιβερό για τη διάθεσή μου αυτήν τη στιγμή. Χμμμ...* Τζεφ Μπάκλεϋ – *ναι, τον έχω ακουστά.* Snow Patrol, το αγαπημένο μου συγκρότημα, κι ένα τραγούδι που λέγεται «Principles of Lust», των Enigma. Πολύ ταιριαστό για τον Κρίστιαν. Ένα άλλο που λέγεται «Possession»... Ω, *ναι, πολύ ταιριαστό για τις Πενήντα Αποχρώσεις.* Και μερικά ακόμα που δεν έχω ακούσει ποτέ.

Διαλέγω ένα τραγούδι που μου τραβάει την προσοχή και πατάω «play». Λέγεται «Try», από τη Νέλλυ Φουρτάντο. Αρχίζει να τραγουδάει, και η φωνή της είναι ένα μεταξωτό πέπλο που τυλίγεται γύρω μου και με σκεπάζει. Ξαπλώνω στο κρεβάτι μου.

Σημαίνει αυτό πως ο Κρίστιαν θα προσπαθήσει; Θα δοκιμάσει αυτή την καινούρια σχέση; Ρουφάω τους στίχους κοιτάζοντας το ταβάνι, προσπαθώντας να καταλάβω τη μεταστροφή του. Του έλειψα. Μου έλειψε. Πρέπει να αισθάνεται κάτι για μένα. Πρέπει. Αυτό το iPad, αυτά τα τραγούδια, αυτές οι εφαρμογές – νοιάζεται. Πραγματικά νοιάζεται. Η καρδιά μου γεμίζει από ελπίδα.

Το τραγούδι τελειώνει, και τα μάτια μου γεμίζουν δάκρυα. Κάνω κύλιση γρήγορα σε κάποιο άλλο – «The Scientist», από τους Coldplay, ένα από τα αγαπημένα συγκροτήματα της Κέιτ. Το ξέρω το κομμάτι, αλλά δεν πρόσεξα ποτέ τους στίχους ιδιαίτερα. Κλείνω τα βλέφαρα και αφήνω τα λόγια να με παρασύρουν και να με πλημμυρίσουν.

Τα δάκρυά μου αρχίζουν να κυλούν. Δεν μπορώ να τα

συγκρατήσω. Αν αυτό δεν είναι απολογία, τι είναι; Ω Κρίστιαν...

Ή μήπως είναι πρόσκληση; Θα απαντήσει στις ερωτήσεις μου; Μήπως διαβάζω πάρα πολλά μέσα σ' αυτούς τους στίχους; Κατά πάσα πιθανότητα διαβάζω πάρα πολλά μέσα σ' αυτούς τους στίχους.

Σκουπίζω τα δάκρυά μου. Πρέπει να του στείλω ένα μήνυμα για να τον ευχαριστήσω. Πετάγομαι από το κρεβάτι για να φέρω το κακό μηχανήμα.

Κάθομαι σταυροπόδι στο κρεβάτι, ενώ οι Coldplay εξακολουθούν να τραγουδούν. Το Mac ανοίγει, και συνδέομαι.

Από: Αναστάζια Στιλ

Θέμα: IPAD

Ημερομηνία: 9 Ιουνίου 2011, 23:56

Προς: Κρίστιαν Γκρέυ

Με έκανες πάλι να κλάψω.

Λατρεύω το iPad.

Λατρεύω τα τραγούδια.

Λατρεύω την εφαρμογή *Βρετανική Βιβλιοθήκη*.

Σε λατρεύω.

Ευχαριστώ.

Καληνύχτα.

Άνα xx

Από: Κρίστιαν Γκρέυ

Θέμα: iPad

Ημερομηνία: 10 Ιουνίου 2011, 00:03

Προς: Αναστάζια Στιλ

Χαίρομαι που σου άρεσε. Αγόρασα ένα και για μένα.
Τώρα, αν ήμουν εκεί, θα στέγνωνα τα δάκρυά σου με φιλιά.
Αλλά δεν είμαι – γι' αυτό, πήγαινε για ύπνο.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Η απάντησή του με κάνει να χαμογελάσω – πάντα τόσο αυταρχικός, πάντα τόσο Κρίστιαν. Άραγε θα αλλάξει κι αυτό; Και τούτη τη στιγμή συνειδητοποιώ πως ελπίζω να μην αλλάξει. Μου αρέσει έτσι –επιβλητικός–, φτάνει να μπορώ να σηκώνω το ανάστημά μου απέναντί του χωρίς τον φόβο της τιμωρίας.

Από: Αναστάζια Στιλ

Θέμα: Κύριος Γκρινιάρης

Ημερομηνία: 10 Ιουνίου 2011, 00:07

Προς: Κρίστιαν Γκρέυ

Ακούγεστε ο συνθησιμένος αυταρχικός και ίσως αγχωμένος, ίσως γκρινιάρης εαυτός σας, κύριε Γκρέυ.

Ξέρω κάτι που θα το έδιωχνε αυτό. Από την άλλη όμως δεν είστε εδώ – δε θέλατε να με αφήσετε να έρθω και περιμένετε να ικετέψω...

Συνεχίστε να ονειρεύεστε, Κύριε.

Άνα xx

ΥΓ. Παρατηρώ επίσης ότι συμπεριλάβατε και τον Εθνικό Ύμνο αυτών που ειδικεύονται στην παρακολούθηση, το «Every Breath You Take». Όντως απολαμβάνω το χιούμορ σας. Το ξέρει όμως ο δόκτωρ Φλυν;

Από: Κρίστιαν Γκρέυ

Θέμα: Ηρεμία επιπέδου ζεν

Ημερομηνία: 10 Ιουνίου 2011, 00:11

Προς: Αναστάζια Στιλ

Πολυαγαπημένη μου δεσποινίς Στιλ,

Το ξύλισμα συμβαίνει και σε σχέσεις βανίλια, ξέρετε. Συνήθως συναινετικά και μέσα σε σεξουαλικά πλαίσια... Αλλά θα χαρώ πολύ να κάνω μια εξαίρεση.

Θα ανακουφιστείτε αν μάθετε πως και ο δόκτωρ Φλυν απολαμβάνει το χιούμορ μου.

Τώρα, παρακαλώ, πηγαίνετε για ύπνο, γιατί αύριο δε θα κοιμηθείτε πολύ.

Παρεμπιπτόντως – θα ικετέψετε, ακούστε που σας λέω.

Και το περιμένω ανυπόμονα.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Από: Αναστάζια Στιλ

Θέμα: Καληνύχτα, όνειρα γλυκά

Ημερομηνία: 10 Ιουνίου 2011, 00:13

Προς: Κρίστιαν Γκρέυ

Λοιπόν, αφού μου το ζητάς τόσο ευγενικά, και μου αρέσει η υπέροχη απειλή σου, θα κουλουριαστώ με το iPad που είχες την ευγένεια να μου χαρίσεις και θα αποκοιμηθώ ψάχνοντας τη *Βρετανική Βιβλιοθήκη*, ακούγοντας τη μουσική που μιλάει αντί για σένα.

A xxx

Από: Κρίστιαν Γκρέυ

Θέμα: Άλλη μία παράκληση

Ημερομηνία: 10 Ιουνίου 2011, 00:15

Προς: Αναστάζια Στιλ

Ονειρέψου με.

x

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Να σε ονειρευτώ, Κρίστιαν Γκρέυ; Πάντα.

Φοράω γρήγορα τις πιτζάμες μου, βουρτσίζω τα δόντια μου και πέφτω στο κρεβάτι. Βάζω τα ακουστικά, τραβάω το ξεφούσκωτο μπαλόνι Τσάρλι Τάνγκο κάτω από το μαξιλάρι μου και το αγκαλιάζω.

Ξεχειλίζω από χαρά. Ένα ηλίθιο πλατύ χαμόγελο είναι κολλημένο στο πρόσωπό μου. Πόσο μεγάλη διαφορά μπορεί να κάνει μία μέρα. Πώς θα τα καταφέρω να κοιμηθώ;

Ο Χοσέ Γκονζάλες αρχίζει να τραγουδάει μια αιθέρια μελωδία με υπνωτιστικό κιθαριστικό ριφ, και βυθίζομαι σιγά σιγά στον ύπνο, απορώντας πώς ο κόσμος επέστρεψε στη σωστή του θέση μέσα σ' ένα βράδυ και εξετάζοντας νωθρά την ιδέα να φτιάξω μια λίστα μουσικής για τον Κρίστιαν.